СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК LIV. Ч. 132. НЮ ЙОРК і ДЖЕРЗІ СИТІ, вівторок, 9-го липня 1946. No. 132 NEW YORK and JERSEY CITY, Tuesday, July 9, 1946. VOL. LIV.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. Тел. „Свобода": BErgen 4-0237, 4-0807 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016. THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

У СЕНАТІ ЗА КОНТРОЛЮ ЦІН, АЛЕ НЕ НА ВСІ ДОСІ КОНТРОЛЬОВАНІ ПРОДУКТИ

Назагал більшість сенаторів, що тепер радять над заведенням нової контролі цін, є за дальшу контролю, але обмежену. Так є, що те обмеження залежить у першу чергу від тої промисловости, яка є на території, яку представляє даний сенатор. Загальне наставлення є проти контролі цін на мясо, а теж і на дріб і молочні продукти. Деякі сенатори хотілиб звільнити з контролі нафту та бавовняне насіння. Знов інші є проти усякої урядової контролі. Рішення западе десь у половині тижня.

ПОЯВИЛОСЬ МЯСО НА РИНКУ.

Минув тиждень, як перестало існувати Бюро Адміністрації Цін. Наслідок такий, що ціни підійшли вгору тільки на деякі артикули, а найбільше на мясо. Та люди побачили мясо у таких склепах, де його, як от в Ню Йорку, від якогось часу цілком не було можна дістати. Що більше, навіть ціни, що пішли вгору, зачали падати відразу вниз. Інша справа, чи так дадуть, але наразі таке завважують. Знов з Шікаґа повідомляють, що надійшло досить худоби на зріз. У Шікаґо теж візвано тисячі продавців мясних продуктів, щоби отворили знов свої бизнеси.

ВЕТЕРАНИ В ШКОЛІ, АБО ПРИ ПРАЦІ.

Не зважаючи на те, що Ветеранський Американський Комітет, що обєднує ветеранів чужинецьких війн, побоюється, що безробіття ветеранів зросте, з іншого джерела доносять, що ветерани занятi: в школі або при роботі. Юнайтед Стейтс Емплоймент [illegible] 12 ветеранів, [illegible] звільнено з американських збройних сил з кінцем червня, працює або вчиться. Ценсусове Бюро обіймає спис 11,840,000 ветеранів, з яких 9,940,000 знайшли працю, а понад 60,000 ветеранів пішло до школи або каледжів.

СПОКІЙНЕ ГОЛОСОВАННЯ В МЕКСІКО.

Небувала подія: в Мексико відбулися вибори і не було стрілянини і розрухів. Навпаки, вибори відбулись цілком спокійно. Переможцем у виборі президента держави вийшов по всякій правдоподібности Міґель Алеман, кандидат Партії Революційних Установ. Його противник, д-р Езекіел Паділля, бувший міністер закордонних справ і речник мексиканської Демократичної Партії, вправді не признає ще своєї прогри, але це вважається формальністю. Всі хвалять військо, що держало знаменитий порядок.

ПОЗИЧКА ДЛЯ АНГЛІЇ В ПАЛАТІ ПОСЛІВ.

Палата репрезентантів зачне дебатувати над справою позички для Англії в сумі $3,750,000,000. Будуть дебатувати, як надіються, яких пять днів, але остаточно таки більшість буде за те, щоби ту позичку дати. Таке заповідає спікер Рейбурн.

ПОНАД 45,000 У КАПЛИЦІ.

В часі, як у Римі відбувалася канонізація Матери Ґабріні як святої, яких 45,000 осіб відвідали каплицю в Ню Йорку, 701 Форт Вашингтон Евеню, де вона похована.

ЗАХОПИЛИ ГРАЧІВ.

З Сі Брайт, Ню Джерзі, доносять, що в часі, коли в багацьким Сі Брайт Яхс Клоб танцювали і забавлялись якнайкраще, і то всі у вечірних строях і в якнайліпшім гуморі, поліція переводила трус, який присутні за „джовк". Та як полісмени зачали заповняти два боси елеґантно вбраними дамами і мужчинами, всі пізнали, що це не жарт. Виявилось, що ці багацькі кватири були рівночасно касином гри. Видно, що грали теж і на високі ставки, коли поліція захопила за одну хвилину $20,000.

АРГЕНТИНА ЩЕ НЕ ВДОВОЛЕНА.

Американські кореспонденти, що дописують з Арґентини, ломлять собі голову над тим, що то мав на думці президент Хуан Перон, коли говорив, що суверенність Арґентини побудована на її власних законах, а другим разом, коли взивав офіцирів задержати віру у свої сили, нагадуючи їм ворогів Арґентини ще з 1816 року. Як до цього додати, що Перон зачинає знов окружувати себе такими особами, що відомі з фашистівських переконань, або з близьких зносин з націстами, то побоюються, що це все може спричинити нове напруження між Злученими Державами й Арґентиною. Це тим більше впадає в очі, що Злучені Держави зняли вже Арґентину з чорної листи щодо торговлі, як і звільнили її великі депозити золота, що були довгий час заморожені.

Націстівське намагання повалити Рузвелта в президентських виборах у 1940 році

В Вашингтоні розповідають про те, як то Герман Ґерінґ, права рука Гітлера, виготовив плян, щоби повалити при президентських виборах у 1940 році поновну кандидатуру Франкліна Д. Рузвелта на президента. Цю історію чув від самого Ґерінґа заступник американського генерального прокуратора, О. Джан Роґґе, як перебував у Франкфурті над Меном. Коли він запитав Ґерінґа про німецьку інвестицію в американську індустрію в сумі $50,000,000, то Ґерінґ заявив, що ці гроші були призначені на іншу ціль: На політичну кампанію, щоби повалити кандидатуру Рузвелта на президента. На це призначено навіть далеко більшу суму, але не було нагоди це здійснити, казав Ґерінґ.

ТРУМАН ПРО АМЕРИКАНСЬКУ ЦІЛЬ, СЕБТО ПРО ВІЧНИЙ МИР.

Президент Труман висказався про теперішню американську закордонну політику дуже ясно й просто. Він сказав, що Злучені Держави намагаються довести цілий світ до замирення. До цього вони будуть змагати на мировій конференції. Тривкий і вічний мир у світі, отсе є ціль Злучених Держав, підкреслив президент.

КАНОНІЗАЦІЯ ПЕРШОЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ СВЯТОЇ В РИМІ.

В церкві св. Петра в Римі відбулася канонізація Матери Френсис Ґабріні, американки з італійського роду і монахині Чина Сестер Місіонарок Найсвятішого Серця. Вона стала таким чином першою святою у Римській Церкві, яка походить з Злучених Держав. Торжества канонізації довершив папа Пій XII. Ціла Католицька Церква має її поминати в річницю її смерти, яка наступила в Шікаґо 22. грудня 1917.

Американський кореспондент у Москві пише про неспокої в Україні

До Ню Йорку вернувся кореспондент Ню Йорк Таймсу в Москві, Брукс Аткінсон, що був два роки на пості кореспондента в Москві. Причина його повороту невідома. Ню Йорк Таймс друкує думки та спостереження Аткінсона щодо положення в Совєтському Союзі та совєтської закордонної політики. В першій статті, надрукованій під заголовком „Росія не допускає до приязні зі Злученими Державами", Аткінсон стверджує приязне ставлення совєтських народів до Америки та приходить до висновку, що „між російським і американським народами стоїть совєтський уряд". Автор пише, що йому невідомо про „активну, організовану опозицію до совєтського уряду", але стверджує, що в Москві кружляють поголоски про те, що „відповідні кола в Україні є неспокійні та вимагають постійної сторожкості". Він згадує, що в грудні минулого року підложено вогонь під головний будинок комуністичної партії в Одесі та що це вважається за саботаж. В своїх статтях Аткінсон згадує теж і про „залізну занавісу" та про цензуру і твердить, що совєтські народи мають тільки такі відомості, які совєтський уряд уважає за відповідне їм подати.

НОВА НЕСПРАВЕДЛИВІСТЬ У ВІДНОШЕННІ ДО СКИТАЛЬЦІВ.

З британської окупаційної зони Німеччини повідомляють, що скитальцям, які в цій зоні перебувають, буде поставлено до вибору: вертатися до своїх країн, або їх поставиться нарівні з німцями, як щодо вимог праці, так і до приділу харчів.

СОВЄТСЬКА ПОЛІТИКА В ОКУПОВАНІЙ АВСТРІЇ.

Протягом останніх двох днів совєтські власті в своїй зоні в Австрії проголосили два укази, які викликали офіціяльний і неофіціяльний спротив західних союзників. Першим указом Совєти домагаються видачі їм цілого майна в східній Австрії, яке раніше було німецькою власністю. Командир американських окупаційних сил в Австрії, ґен. Марк В. Кларк, остеріг Совєти, що це майно підпадає під закордонну власність Німеччини в розумінні потсдамської деклярації. У звязку з цим совєтським домаганням, австрійський уряд відбуде своє надзвичайне засідання. Другим указом совєтські окупаційні власті домагаються, щоби всі т. зв. „фольксдойчен" (не-австрійці німецького походження) протягом одного дня опустили їхню зону Австрії, при чому дозволяється кожному забрати зі собою тільки 33 фунтів багажу. В американських кореспонденціях згадується, що зі совєтської зони Австрії вже було репатрійовано біля 70,000 чужинців. Усі нові вигнанці малиб перейти у французьку зону, переходячи через американські окупаційні зони Австрії і Німеччини. Всі три західні союзники запротестували проти таких нагальних форм репатрійції.

СОВЄТСЬКА ЧИСТКА В МАДЯРЩИНІ.

Командир совєтських окупаційних сил у Мадярщині, ґен. Свірідов, наказав „чистку" мадярського політичного життя та організацій молоді. Совєтський наказ домагається розвязання різних організацій, усунення багатьох осіб з політичного та суспільного життя і т. п. Вважається, що совєтське домагання чистки викличе нову кризу мадярського уряду.

АМЕРИКАНСЬКІ ЖУРНАЛІСТИ ПІД СОВЄТСЬКОЮ ЕСКОРТОЮ.

До Відня приїхали 12 американських журналістів, що объїжджають Европу. Переїжджаючи через совєтську зону Австрії, вони були цілий час під совєтською військовою ескортою, яка не дозволяла їм зупинятися.

ВИПРОБОВУЮТЬ НОВИЙ МОДЕЛЬ ЛІТАКА ДЛЯ ФЛЬОТИ.—В Стемфорд, Конектикат, виготовила фабрика Ченс Вот Еркрефт новий рід літака з дерева, який бачимо перед собою. На вигляд літак несуґарний, але готов стати добрим боєвиком. Таке виходить з першої проби. Він зможе летіти зі скорістю від 40 до 425 миль на годину.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ БАЖАЄ „ВЛАСНОГО МИРУ" В СХІДНІЙ ЕВРОПІ

Паризька конференція міністрів закордонних справ Чотирьох Потуг все ще не може вирішити дати мирового договору, натрапляючи на нові домагання Совєтського Союзу. Совєтський міністер закордонних справ, В. Молотов, домагається, щоби перед розісланням запрошень на мирову конференцію встановлено головні напрямні цеї конференції. Загально вважається, що совєтське домагання базується на бажанні не допустити до будь-якої контролі мирових договорів на Балканах і запевнити собі виключні політичні та економічні впливи в наддунайських країнах. Москва дає цілком виразно зрозуміти, що ю частину Европи вона вважає за свій терен і не бажає собі там будь-якого голосу західних союзників.

УЧАСТЬ УКРАЇНИ В МИРОВИХ ДОГОВОРАХ.

Ню Йорк Таймс в кореспонденції з Парижа подає виказ держав, які малиб взяти участь в мирових договорах з поодинокими переможеними країнами. Україна названа в усіх випадках, але при цьому зазначена зіркою, якою відрізняється Совєтський Союз та його сателітів. Мировий договір з Італією підпише 12 країн, в цьому голоси шістьох будуть під контролею Совєтського Союзу. В договорі з Румунією візьме участь 11 держав, в цьому чотири під контролею Совєтів. В договорі з Болгарією на 12 держав Совєтський Союз матиме пять голосів; з Мадярщиною підпише договір 12 держав, в тому 5 совєтських, а з Фінляндією 10 держав, в тому 4 совєтські. На паризькій конференції обговорюється постанову, що спірні проблеми в мирових договорах рішатиме більшість двох третіх голосів.

СОВЄТИ ЗААРЕШТУВАЛИ ЧОТИРЬОХ АМЕРИКАНЦІВ.

В Берліні совєтські власті заарештували трьох американських офіцирів і дружину одного з них, які без дозволу переступили совєтсько-американську демаркаційну лінію. На інтервенцію американського команданта Совєти не дали ще жодної відповіді.

УКРАЇНА НА ЛОНДОНСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ О. Д.

Дня 29. липня почнеться в Лондоні конференція субкомітету Обєднаних Держав для справ знищених війною країн. До Субкомітету належать представники 21 держав. Ґенеральний секретаріят Обєднаних Держав вислав запрошення на конференцію таким державам: Австралія, Бельґія, Канада, Китай, Чехословаччина, Етіопія, Франція, Греція, Індія, Голяндія, Нова Зеляндія, Норвеґія, Перу, Филипини, Польща, Україна, Сов. Союз, Злучені Держави, Велика Британія та Юґославія. Конференція матиме за завдання створити координаційний плян економічної політики в країнах знищених війною.

КОМУНІСТИЧНІ БАНДИ В ГРЕЦІЇ.

В грецькому парляменті піднесено справу комуністичної банди, яка в силі 150 осіб атакувала відділ грецького війська в районі Сальонік та вбила 7 вояків.

СОВЄТИ ПРОТИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ В КИТАЮ.

Совєтська преса знова обвинувачує Америку за встрявання у внутрішні справи Китаю, заявляючи, що американський капітал намагається перемінити Китай в свою кольонію. Орган комуністичної партії, „Правда", пише, що Америка, встрявавши в китайські справи, нарушує постанови московської конференції. Ця сама газета обвинувачує маршала Чянґ Кай Шека в зломанні перемиря з комуністами. Шість американських конґресменів обидвох партій, демократичної та републиканської, які відвідали столицю Китаю, висловили повне довіря політиці ґен. Маршала, окремого висланника президента Трумана в Китаю.

ПОГОДИЛИСЯ НА БРИТАНСЬКИЙ ПЛЯН.

З Бомбаю повідомляють, що індійська Конґресова Партія, за намовою Магатми Ґанді та інших провідників Всеіндійського Конґресу, приняла більшістю 204 голосів проти 51 британську пропозицію щодо політичної незалежности Індії. В опозиції до британського пляну були соціялісти.

ҐЕНЕРАЛЬНІ ВИБОРИ В ПОЛЬЩІ.

Віцепрезидент польського сойму, С. Швальбе заявив, що проєкт виборчого закону буде виготовлений в серпні, а в листопаді вже зможуть відбутися очікувані ґенеральні вибори.

ЗМІНИ В ЕСПАНСЬКОМУ УРЯДІ.

Американські кореспонденти повідомляють, що в Мадриті кружляють різноманітні поголоски про можливі зміни в еспанському уряді, які малиб цілком виключити з уряду впливи фаланґи.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Classified Advertising Department, 597—7th Ave., New York 18, N. Y. BRyant 9-0582

ПЕРЕДПЛАТА Поодиноке число три центи.		SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
В Джерзі Сити і Заграницею:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$2.75
Число в суботи (з англійською Частиною):		Saturday's Issue (with Ukrainian Weekly):	
На рік	$2.50	One year	$2.50
На пів року	$1.50	Six months	$1.50

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ЗА СВОБОДУ ІНФОРМАЦІЙ

Є таке переконання у західних демократій, що не буде в світі кращого співжиття між народами, якщо вони себе ліпше не пізнають і не зрозуміють. Та мабуть нема в світі такого народу, що не хотів би бути з іншими народами у добрих зносинах, чи не хотів би дати про себе знати іншим, чи самому інших пізнати. Проти цього є тільки такі режіми, що накоїли багато зла, чи ще думають його накоїти, і тому противні тому, щоб хтось пізнав ближче їхні методи правління та їхні заміри на будуче, та ще їх розголошував у себе дома, чи заграницею. Ці режіми є найбільшими ворогами справжньої свободи преси, а тим самим і найбільшими ворогами замирення людства і кращого ладу в світі. Та найбільшим ворогом свободи інформацій був і є совєтський режім. А що вплив Совєтів поширився тепер на многі інші краї, що опинилися під диктатом Кремля, то й поширилася тим самим на ті краї й совєтська цензура, а зменшилася свобода інформацій, які можна було з тих країв діставати.

Свободу інформацій треба теж і так розуміти, що можна якомусь кореспондентови написати з якогось краю і таке, що є не миле режімови, а навіть і народови. Що більше: Кореспондент може написати навіть неправду. Та саме тому, що про якусь подію чи якийсь лад чи режім можуть різні люди різно писати, є краща можливість визнатись у тому, що у цьому чи другому краю діється. Головне, щоб хтось щось виявив, а вже другий може провірити, чи так дійсно є. Але там, де всі такі вісти є контрольовані одним урядовим осередком, який пускає у світ тільки те, що він вважає вказаним і правдивим, годі дізнатись правди. Такий центр може закривати перед світом найгірші злочинства, що в тім краю діються, а яких допускається режім. Так є, наприклад, з совєтським режімом, на що є тисячі доказів. Через те американський нарід домагається свободи інформацій, бо це дасть змогу виявляти ці злочинства.

Так і треба розуміти протест американського уряду проти вигнання з Румунії на приказ Кремля американського кореспондента, Р. Г. Маркгема, що то описував большевицьке хуліґанство в Румунії, звязане з наближаючимися виборами. Знов Україні й Білорусі готова Америка відмовити дальшої допомоги через УНРРА, якщо Кремль захоче далі цензурувати американських кореспондентів, що хочуть описувати по свому, як розділюється в тих краях допомогу, яка походить у 80 процентах з Америки.

Як бачимо, то справа свободи інформацій набирає гостроти. Західні демократії зачинають вважати ту свободу обовязковою для усіх країв, а Совєти проти цього.

Филипини стали незалежними

Хто слідкував останніми десятками літ за відношенням Злучених Держав до Филипин, той може ствердити одно: Американський нарід був рішуче за те, щоби Филипини стали якнайскорше незалежним краєм. З цього не виходить, що не було в деяких американських колах інших замірів. Вони були, але не могли встоятись супроти загально-ліберальної течії в Америці, яка стояла за повну свободу для филипинців і незалежність для Филипин. Отсі речі відбивались теж у конґресі. Але й там теж переважало те, що було в думках переважаючої більшости американського народу.

Тепер ми були свідками, як цьогорічне американське „Свято Незалежности" стало рівночасно святом незалежности Филипин. Міг би дехто сказати, що це не є повна незалежність, бо Филипини звязано надто тісно з Злученими Державами, економічно й фінансово. Так воно може на перший погляд виглядати. Але з другого боку дійсність є така, що якщоб такої „залежности" не було, то Филипини опинилисьб нині над берегом економічної пропасти. Край цілий є так сильно знищений війною, що йому не можливо стати скоро на ноги власними силами. Всюди руїна і велика нужда, про що розписуються широко американські кореспонденти. Отже економічні, цлові чи валютові договори, що їх Филипини заключили з Злученими Державами, не є н і я к и м використовуванням Филипин чи якогось „імперіялістичною е к с п л ь о а т а ц і є ю". Це є нині справжня допомога Филипинам.

І це самі филипинці добре розуміють. Це розуміє добре теж і американський уряд. Він знає, що на нього звернені очі світа, що добре глядять, як це Америка здійснює практично великі кличі, що їх розголошує. В першу чергу глядять на це Совєти, що то розголошують, що вони одинокі найкраще розвязали того роду проблеми, будучи всюди і завжди за свободу і незалежність народів. Совєтська пропаганда буде тепер дошукуватись „американського імперіялізму" і в самостійности Филипин. Та це не є важне, бо розумні люди вже вміють розріжняти совєтську „незалежність" від американського „імперіялізму". Важне те, що Злучені Держави, що мають і свої прогріхи супроти Филипин, свого слова додержали і помогли Филипинам дійти до цього, щоби стати незалежними. Процес цей був довгий, але таки закінчився повним успіхом. Нині американський нарід гордий з цього, що при його допомозі Филипини стали незалежними. Він і готовий ту незалежність б о р о н и т и зброєю. Цього останнього тепер не треба, але зате треба фінансової д о п о м о г и, щоб край піднести з руїни. Таку допомогу американський нарід дає.

Чи в таких обставинах треба побоюватись, щоб Филипини далеко відійшли від Злучених Держав? Хоч самостійні, вони таки далі будуть їх держатись з власної волі.

СОВЄТСЬКІ ЗАСЛАННЯ

Дня 26. червня б. р. з Москви офіціяльно повідомлено, що указом Президії Верховної Ради СССР відібрано автономні права Кримській та Чеченсько-Інґуській совєтським республикам, а їх населення засуджено на заслання. Офіціяльно совєтська статистика подає кількість населення Кримської автономної республики на один міліон, а Чеченсько-Інґуської на приблизно пів міліона.

Заслання завжди належало до найважливіших арґументів внутрішньої політики Росії, насамперед в загарбаних країнах. Цій драконській методі закріплювання російського імперіялізму большевики приділили, так сказатиб, почесну ролю червоного терору та піднесли його до універсального лікарства на всі численні боляки хворобливого большевицького орґанізму. Що більше, заслання стало теж радикальним засобом большевицької совєтизаційної політики щодо поневолених народів.

Кожний совєтський громадянин мусить кожного дня числитися з можливістю заслання. На заслання засуджується за всі можливі тільки в большевицькому кодексі „злочини" в минулому, сучасноу та майбутньому. Постійним кандидатом на заслання є, наприклад, кожний, хто не походить з відповідної „пролетарської" сімї, хто служив в будь-якій національній армії, хто не досить „палко" вітає усі постанови партії та уряду, хто не виявляє відповідного „підйому" у виконанні плянів большевицьких пятирічок, хто ще не виказує відповідного рівня „соціялізації" свого духа та своєю вільною вдачою міг би евентуально колись в майбутньому виступити проти большевицької тиранії. Коротко: на заслання засуджені — якщо їх не поставиться „под стєнку" — усі колишні і сучасні контрреволюціонери та кандидати на них в майбутньому. А тому, що большевицька революція сама собою і своїми „досягненнями" сама заставляє усіх громадян бути контрреволюціонерами, то в Совєтському Союзі практично засуджені на заслання так сказатиб усі мертві, живі і ненароджені. Іде тільки про чергу. До цего все і всіх охоплюючого „карательного" заслання долучуються ще заслання політично-совєтизаційні, стратегічні, економічні і т. д., так, що ціле населення Совєтського Союзу є в постійному кочуванні по величезних просторах „шостої частини світу". На заслання посилається поодиноких громадян, але посилається теж цілі сімї, мешканців цілих осель і хуторів, районів і областей, а в останньому чсі засуджується на заслання вже таки цілі народи. Висилали на Сибір, зі судом і без суду, „петлюрівців", „контрреволюціонерів", „націоналістів" та інших „ворогів народу" поодиноко і масами, переселили лемків і гуцулів з України, а зараз черга прийшла на кримських татарів та деяких кавказьких народів — „колябораціоністів".

За відносно короткий час большевицької влади етнографічна мапа Совєтського Союзу змінилася до непізнання. Від 1928 до 1939 р. отже за час пятирічок, внутрішня міграція охоплювала насамперед периферії Совєтського Союзу до такої міри, що за цей час деякі промислові райони кавказьких і центрально-азійських республик та Далекого Сходу виказують наплив населення на 300 і більше процентів, в порівнанні з роком 1926. Своє значення має теж нагальна „комасація" населення в таких промислових центрах, як Москва і Ленінґрад, що безпосередньо перед війною виказували по більше чим чотири міліони населення, в порівнанні з ледви одним міліоном після першої війни. Перші роки війни (1939—41) цей процес внутрішньої міграції ще збільшили, до чого причинилось насамперед перенесення важкої та воєнної індустрії за Урал.

Одвічна засада Росії перекидати людність з окупованих країн в глиб Росії, насамперед на Сибір, була большевиками не тільки повністю збережена, але ще у великій мірі скріплена та стала, так сказатиб, альфою і омегою совєтської національностевої політики. Трагічним прикладом на це може послужити Україна. Згідно з большевицькою статистикою перепису населення в грудні 1926. р. Радянська Україна виказувала 31,194,876 мешканців. Та сама статистика з січня 1939. року подає кількість мешканців України на 28,070,-404. Якщо взяти до уваги ще природний приріст населення, що в Україні є дуже високий, то при дуже обережному обчисленні виявляється, що протягом десять років Україна втратила щонайменше 10 міліонів населення. Менш-більш половина з того вмерла з голоду в 1933. р., або впала жертвою большевицького нагана, а інші помандрували слідами предків на Сибір.

В році 1939-ому, в старих кордонах совєтської України, на 31 міліонів мешканців уже було приблизно 10 міліонів імпортованих з російських та інших теренів Совєтського Союзу, а далеко більша кількість українців в цьому часі „насаджувала культуру" по сибірських лісах. Їхніми кривавими слідами большевики погнали після війни ще дальших кілька сотень тисяч українців, тим разом уже теж лемків, гуцулів, галичан, закарпатських українців та їх братів з Буковини і Басарабії. Цілу трагедію цих людей може уявити собі тільки той, хто знає привязання наших людей до України взагалі, а до своїх батьківських дворів зокрема. Це й є те „щастя", що його приготовили большевики Україні.

ВИШНЯ „ВИПРАВДУЄТЬСЯ"

Остап Вишня — хто його не знає! Скільки то насміявся він колись, а зним ввесь нарід, зі сталінських безпорядків, скільки накпив собі зі совєтської патетики, самохвальби та чванькуватости. Був час, коли Вишня був чи не найбільш популярним в Україні і власне тому, що своїм тонким, незрівняним гумором висмівав та жартом говорив правду про те, чого ніхто не важився сказати отверто. Книжки Вишні виходили тиражем міліона примірників, а його „Усмішки" справді знала навіть кожна жінка в найбільш „глухому" хуторі. За харківської доби гуморески Вишні друкувались у фейлетонах в недільних числах „Вістей". Перед кожною появою ґазети з „Вишневою усмішкою" народ дослівно облягав ґазетні кіоски, а бувало, що й „брав приступом", щоб тільки дістати ґазету та разом з Вишнею посміятись зі совєтської дійсности.

Постишев Вишню „розоблачив", зробив з нього „куркульського блазна" та послав туди, де, як кажуть, „козам роги приправляють". Опісля в Україні час до часу кружляли вістки про долю Вишні й відомо, що він „соціялізувався" в далеких таборах, заправляючись у „фізкультурі" під большевицьким нагаєм.

Висліди духової „соціялізації" Вишні показались, видно, задовольняючі, бо підчас війни його звільнено й наказано знова посміятись, цим разом уже з чого іншого й часто самому зі себе. Звичайно, гіркий то сміх, але сміх; і Вишня таки рішив „виправдатись". Небеспечні, так сказатиб, домашні усмішки він перекидає, по можності, на закордонну політику та сміючись „по пляну", обіцяє святкувати „день другої перемоги", тим разом уже над англійсько-американськими „шершенями". Зі соціялізації, індустріялізації і тим подбної колективізації Вишня уже не сміється. В далеких таборах видно переконали його, що над цими справами справді можна тільки плакати. Він, можливо, і поплакав би, тільки діло в тому, що в Совєтах бють і плакати не дають.

В нових, часто-густо скривлених усмішках, всеж таки видно старого, незрівняного Вишню, хоч і в кривому зеркалі. Скільки-ж міг би дати талан Вишні в іншій, вольній обстановці! Для прикладу, на іншому місці передруковуємо одну з його уже нових „Усмішок".

пб.

ВИЛІЗЛО ШИЛО З МІШКА

В Совєтськім Союзі від деякого часу залюбки порівнюється Сталіна з небіщиком царем Іваном Грізним, як одним з найбільших державних мужів. Письменник, що хоче дістати „орден", повинен віддати свою увагу насамперед цій темі. З цею метою доручено теж накрутити окрему фільму. Цього завдання піднявся Сергій Айзенштайн. Фільма мала складатися з трьох частин і після накручення першої, здавалося, що орден помилового Сергія таки не мине. Фільму прийнято з відповідним „підйомом", про неї заговорила преса, критика і взагалі з фільми виходило, що Йосиф як крапля води подібний до Івана, а може навіть ще дещо „більший". Але в другій частині фільми вилізло шило з мішка. Ню Йорк Таймс повідом- [illegible] ґандивним відділом Центрального Комітету партії в Москві, що другу частину фільми заборонено в и с в і т л ю в а т и, як „проти-історичну та протихудожню". З дальших вияснень цього часопису, переданих за тижневиком „Культура і Життя", виходить, що:

„Всупереч історичній правді Івана Грізного не представлено як проґресивного державного мужа, але як маняка та як сволоч, що поступає в божевільний спосіб, окружений великою кількістю зібраних біля нього молодих горлорізів. Ясно, що цей фільм є проти-історичний та проти-артистичний і як такий не може бути відданий до поширювання".

При цій нагоді совєтська ґазета широко розписується — як твердить кореспондент Ню Йорк Таймс — про значення ф і л ь м и, називає її „зброєю" та висуває всякі нові пляни, звязані з пятирічкою. А з Іваном Грізним то таки справді вилізло шило з мішка, а Сергій Айзенштайн — як виходить з кореспонденції — докищо лікується в шпиталі від „удару серця". Чи це не був, припадком, „удар серця" в голову, в кореспонденції не згадується. Додається тільки, що Айзенштайн не перший, хто занімався життям Івана Грізного та дістав удар серця. Подібна доля була зустріла теж Алексея Толстого безпосередньо після того, як закінчив... теж тільки другий том своєї трильоґії про Івана Грізного та артиста Ніколая Хмельова, що грав ролю тогож царя в пєсі Толстоя.

ОЛ. ЛУГОВИЙ — Права автора застерігається.

БУРЕВІЙ

Повість з часів Революції в Росії і Східній Україні в 3-х частинах.

(Другий том трильоґії „ОГНЕМ І КРОВЮ").

ПЕРША ЧАСТИНА

6)

А робітник силувався відгадати чим закінчиться війна. Знав, що робітництво війну ненавидить, ненавидять війну і селянські маси, хоч би по тій простій причині, що війна відриває міліони робочих рук від господарств, г о с п о д а р ство підупадає, все дорожіє. А крови скільки проливається на війні, скільки людей гине? В тій крови мусять втопитися всі тирани, всі ті, що у війні бачать підвалини свого добробуту! Кожна російська війна приносила розрухи й повстання. Чим довша війна, тим більші розрухи. Чомуб і ця війна не моглаб тим самим закінчитися? Селянсько-робітничі маси дістали зброю в свої руки. Скоро порозуміють, хто їхній ворог... Вибухне революція! Хібаб правди не було вже між людьми!...

Мріяв про революцію. Уявляв себе на барикадах родинного міста над старим Дніпром, в окруженні таких, як і він робітників, зо зброєю в руках. Бачив, як переходять на сторону повставшого народу вислані урядом полки, як втікає й ховається опора старої влади — шпики й охранники. Буйна уява підхоплювала його й уносила далеко-далеко з вонючої землянки, міняла наче на фільмі картини! Бачив вже себе у величезному згромадженні маніфестантів з великими малиновими, жовто-блакитними й червоними прапорами. Стрійними рядами йдуть тисячі бійців, в повітрі велично розноситься пісня волі, — так недавно ще заборонена під страхом мандрівки у Східню Сибір. І він зо співом іде з ними, почуває себе частиною, маленьким атомом того великого божевілля, що на людських мовах обозначується втертим шабльоновим висловом — „революція".

Холодний осінний дощ привернув думи убраного у вояцький однострій робітника до непроглядної дійсности. З кругляків стелі задзюркутіла вода, просто йому на голову. Від несподіваної купелі здріґнувся. Відсунувся на сухе місце ближче свого співрозмовника. Той вже спав.

— Який з мене дурень, — подумав собі. — Розмріявся про революцію, а вона не знати ще, коли буде, та й чи буде?... Нехай про революцію думають патентовані революціонери, що ярлики на те імя здобули!... Яж безпартійний собі робітник!... Краще думати, як би з того проклятого фронту вирватися! А найкраще ні про що не думати, животіти, як і всі, — їсти і спати!

Заснути не міг. В голові роїлися знов думки, на цей раз про співжиття вояків і старшин, про Паволоцького й Дессіно...

Його відорвано від робітничого верстату й запроторено у запасний кінний полк. Тяженько доводилося йому, з кіньми необізнаному, вчитися всіх мудрощів, — рубанню лози на повному бігу коня, орудуванню списом, вольтижировці, скаканню через перешкоди, стрілянню пішо і кінно, пересідці у повному чвалі, — все те за короткі місяці, бо фронт не ждав!... Заздростив піхотинцям, проклинав свою долю і свого зверхника, ротмистра Свидерського, підстаршин. Свидерський любив говорити перед ескадроном, що він, — кіннотчик тілом і душею, не один десяток вояків на смерть загонить, за те решта стане кіннотчиками, невідділною від коня силою! І справді, на вольтижировці вісімкою згинуло двох вояків. Третий скрутив шию упавши на барєр у їздовому манежі, ще один попав під копита коня робляти на повному бігу „ножиці", коли повертався передом до кінського хвоста і добре не обчисливши такт кінського бігу при схрещуванні ніг. Згодом привик, навчився. Звідкись взялася і звинність...

Ще гіршого сподівався у фронтових частинах. Прибувши у полк — приємно розчарувався. Блискучий, старий полк, з неменш блискучими іменами старшин. Та блиску того назверх не завважити. Нема золотопогонства, так остогидлого у запільних частинах; конжий, від команданта полку почавши, носить вояцького сукна убори, простенькі нитяні відзнаки. Виблискують погонами заводові підстаршини, та хіба півники-корнети. Нема недовіря, відчужености між вояцтвом і старшинами, нема мордобиття. Тверда, тільки зовсім не „палочна" дисципліна, не понижуюча у вояковї людини. Полковники дають полкові духовий напрям і вказівки поведінки. Дессіно, ну, він суддя, чоловік старий. Судді все якось людилагідні, більш людяні... Але другий, Паволоцький! Цей молодий, кадровик, на воєнщині зуби проїв!... Бойовий, здібний, просто вроджений військовий провідник, — і на, маєш!... Втілений демократизм у полковницькому уборі. А кажуть, — оба поміщики! Видно панові з панів демократизм не страшний... Таже який небудь хорунжий зо школи прапорщиків більшого пана з себе вдає! І оба полковники числяться з нуждами вояцтва, заводять для вояцтва якісь освідомляючі курси, з вищим начальством пересварюються.

(Дальше буде).

„Мировий наступ" Америки

Секретар державних справ Бирнс, повернувши зі зїзду Ради міністрів заграничних справ у Парижі, заявився за „мировим наступом", як основою заграничної політики Злучених Держав, яку можуть підтримати всі партії. Цю лінію підтримали як республиканський, так і демократичний дорадники секретаря Бирнса. Новий „мировий наступ" зявився в наслідок неспроможности лондонської конференції в жовтні та паризької в травні прийти до якоїсь згоди в справі мирових договорів; проте він не міняе головних завдань американської закордонної політики, лише методи їх досягнення.

Промовляючи через радіо з Вашингтону про паризьку конференцію, секретар Бирнс подав слідуючі зауваги про намічену зміну методів та чому він вважае це конечним:

„...Чотири союзні уряди не можуть без кінця проволікати заключення миру з країнами, з якими вже давно перестали воювати, тільки тому, що не можуть договоритися поміж собою про умови миру... Саме тому, американська делеґація пропонувала, аби Рада, на свому наступному засіданні 15. червня, закінчила наскільки буде можливим, свою працю над пропонованими мировими проектами, але щоби мирову конференцію остаточно призначити на 1 або 15 липня та щоби негайно розіслати запрошення... Наколи ми не можемо скликати мирової конференції аж до часу, коли всі чотири держави погодяться в кожній справі, що її якась з тих держав вважае основною, то тим дамо можливість одному членові Ради спинити всю працю для посягнення миру. Для Ради було би ліпше представити на мирову конфе- [illegible] мирового договору, вказавши при тому точки, по яких дійшли до порозуміння і по яких ні. Це дало би можливість вільної дискусії на мировій конференції всім націям, які брали участь у війні, а після того світова опінія вкаже напрямок до остаточного рішення. Якщо мирова конференція не буде скликана цього літа, Злучені Держави будуть вважати своїм обовязком звернутися до Загальної Асамблеї Обєднаних Держав і домагатися, на підставі 14-го Артикулу Чартеру організації, розгляду справи мирових договорів..."

Артикул 14, на який вказав секретар Бирнс, каже, що „Загальна Асамблея може радити міри для мирного полагодження якогось конфлікту, деб він не повстав, який може загрожувати приязним відносинам поміж націями, включаючи порушення постанов сучасного Чартеру Обєднаних Держав".

Читаючи уважно Артикул 14, можна бачити, що він не подае певного способу як вийти з такого положення, яке склалось у Лондоні та в Парижі. Але той артикул дае можливість звернутись до всіх Обєднаних Націй з закликом морального характеру.

Сенатор Артур Ванденберг, республиканський дорадник секретаря Бирнса, в своїм звіті перд Сенатом заявив, що найбільш важною новиною з нарад у Парижі було встановлення „позитивної, конструктивної, мирної, безсторонньої заграничної політики Злучених Держав", політики, основаної, як він казав, „на моралі Атлантичного Чартеру та Чартеру, що був принятий у Сан Франсиско". В той же час вона керується також — казав він далі — „практичною необхідністю відбудови Европи". Далі він вказав на інші завдання американської політики, як вона виявилася на конференції в Парижі.

„Це є політика, що старається скорше покінчити з сучасним положенням непевного перемиря, коли мир відтягається всупереч розуму та безпеки", казав сенатор Ванденберг. „Ця політика вимагае чинности для заключення мирових договорів не тільки з такими країнами як Італія, Румунія, Болгарія, Мадярщина та Фінляндія, але також з Австрією, що є в центрі загальної проблеми. Це є політика, яка вимагае чинности в рішеннях про справу Обєднання Німеччини, що є основою для перебудови Европи. Це завдання треба рішати в цілому, а не ділити на чотири окремі частини в залежності від чотирьох окупаційних зон. Це є політика, яка вимагае ясних рішень і точних означень в тих справах, поки ще не пізно.

„Це є політика, яка ґарантує найбільшу охорону проти відродження напасників „Осі", яка пропонує спеціяльні ґарантії в дусі американської доброї волі. Це є політика демілітаризації. Це є політика, яка в мирних законах ставить справедливість замісць пімсти ...яка засуджує захват, як загрозу миру й безпечности на завтра. Це є політика, яка запрошує всіх наших союзників по війні — а не тільки ве- [illegible] — забирати слово у творенні договорів і такого миру, що є наслідком нашої спільної перемоги, яку ми всі помагали здобувати. Це є політика, яка хоче народнього миру".

Третий американський представник на конференції в Парижі — сенатор Том Ромпели, голова сенатського комітету закордонних відносин та демократичний дорадник секретаря Бирнса, також подав свій звіт про конференцію в Парижі. Він вповні підтримав погляди висловлені секретарем Бирнсом та сенатором Ванденберґом і додав: „Злучені Держави не хочуть нічого в Европі, тільки миру. Ми беремо участь в переговорах тому, що ми не хочемо, аби в Европі вибухла війна, бо така війна не тільки спустошить Европу, але може знову втягнути нас у світову війну".

Загальна Рада — ФЛІС.

ЖАРТИ

Важке завдання.

До бюра приходить кремезний чоловік, атлетичної будови. Звертається до хлопця для обслуги й питається:

— Чи пан директор є в бюрі?

— А як називаетеся?

— Називаюся Держак.

— Ой, то буде зле для мене — зітхає хлопець — пан директор казав вас скинути зо сходів.

ОСТАП ВИШНЯ

ЗЕНІТКА

Сидить дід Свирид на колодках. Сидить і стругає верболозину.

— Як діла, дідусю? Драстуйте!

— Драстуйте. Діла? Діла — нічого. Діла, як казали оті песиголовці, — Ґут.

— І по-німецькому, дідусю, навчились?

— Атож. У соприкосновенії з ворогом був, — от і навчився.

— І довго, дідусю, соприкасались?

— Та не так, щоб уже дуже й довго, а проте троє й одмене „у соприкосновеніє з землею" пішли. Загребли трьох отам на вигоні... І могилу вони були насипали, і хреста з написом поставили, та як наші оце повернулись, я й хреста порубав і могилу по вітру розвіяв... Щоб і сліду од погані не було...

— Розказати, кажете? Ну, слухайте.

Наближалися німці — знелюдніло наше село. Кілька старих бабів тільки й лишилося. Опинився і я по той бік річки, в лісі, у партизанах... Обіда хлопцям врив, коні пас... Та й закортіло мені подивитись, хтож у моїй хаті за хазяїна тепер править, бо одинцем я жив один, як палець. От одного разу підійшов я до річки, як уже добре смеркло, витяг з очерету човна, поплив та й висадився десантом, а потім перебіжками, поміж соняшниками, та за хлівом у лопухах і замаскувався. Замаскувався і сидю. А в хаті, бачу, світло горить, гомонять, чую, і дехто співати зривається.

Я сидю, чекаю: хай, думаю собі, як поснуть, тоді я вже прийму рішеніє. Довгенько довелось чекати. Коли ось двері на ґанок — рип, виходять троє: двоє, чую, німці, а третій — Панько Нужник, — за старосту вони його призначили. Батько його крамничку в нас держав, а воно, сопливе, виплакало, щоб у колгосп його приняли... А тепер, бач, стара-роста. Вийшли й прямують до хліва. А в хліві в мене, на горищі трохи сіна було... Так от Панько їх туди ночувати веде, бо в хаті душно. Полізли вони на горище й полягали. Чую, — хропить. Я з лопухів потихеньку, навшпиньках у хлів. В руках у мене вила-трійчата, залізні. Я розмахуюсь та крізь лісу — раз, два, три.

Як заверещать вони там, як закричать:

— Вас іст дас?

— А Нужник:

— О, Рятуйте! Хтось із землі з зенітки бє!

Ага, думаю, сукини ви сини. Уже мої вила вам на зенітку здаються — почекайте, ще не те буде. Та з тим знову перебіжками у берег, на човна й на той бік. Пливу собі потихеньку, та чую пах якийсь такий чудернацький: курятиною тхне. Принюхався, — а воно од вил курятиною одгонить. За три дні поздихали вони всі троє — так переказували із села потім, що я їм вилами животи попротикав. Отаке моє з ворогом соприкосновеніє.

— А скількиж вам, діду, літ?

— Та хто й зна! Чи сімдесять девять, чи вісімдесять девять. Хіба їх полічиш? Знаю, що десять, а яких саме, уже не скажу.

— І ото ви не побоялись — один на трьох?

— Побоявся? Та, чоловіче божий, війна, — цеж моє рідне діло. Яж увесь свій вік воювався... з бабою. Лукерки моєї не знали? Хібаж такі страженія були, як з оцими поганцями на горищі. Я їх, як щурят, подавив. А покійниця моя — хай царствує, — та вонаб на дивізію сама з рогачем пішла. На що ми з кумом — царство йому теж небесне! — було вдвох... та куди там...

Сидю, було, я пів повіткою, зубки до грабець тешу, а вона вийде на ґанок та як стрильне:

— Сверидe!

Вірите, сокира в мене в руках сама собі тільки — стриб! стриб! стриб! Як на теперішню техніку, так чиста собі „Катюша'. З нею я так напрактикувався, що ніяка мені війна ані під шапку. Наступати на Лукерку, щоправда, я не наступав, більше одбивав атаки, а воювати доводилося мало не щодня.

Одного разу, в неділю, ми з кумом, ще й на достойне не дзвонили, не видержали: хильнули. І добренько таки хильнули. Коли ось Лукерка з церкви.

— Держись, кажу, куме: битва буде. Якщо поодинці — будемо биті. Давай згуртуємось у військове соедінеціє, бо інакше розгром. Перемеле живу силу й техніку. Утворили ми соедіненіє. Тільки що вона на ґанок, а я зразу вроді як на „ура".

— Що це ти по церквах до полудня товчешся. Піп медом частує, чи що?

А кум з правого флянґу заходить. Але тут у нас ошибка орґанізаційна вийшла: рогачів ми не поховали. Ех! — вона за рогач і в контратаку, прорвала лінію оборони. Ми з кумом зразу на зарані підготовані позиції — у погрібник. Опорний, вроді, пункт.

Уже й пироги прохолоди, а вона нас в погрібнику в окружениї держать. Сидю я за діжкою з сирівцем, куняю:

Кум і каже:

— Як знаєш, — каже — Свириде, а я до своїх пробиватися буду. У моєї Христі теж сьогодні пироги.

— Дивись ,кажу, куме: тобі видніше. А краще не ризикувати завидна, хай смеркне.

— Що ти, Свириде, як смеркне? Та якім смерком пироги!...

Перехрестився кум і рвонув в Н-ському направленії. І таки пробивсь в розположеніє своєї Христі. Щоправда, рогачем його таки контузило, але з ніг не збило.

А я аж до вечора в окруженії за діжкою з сирівцем просидів. Тільки ввечері уласкавилась трохи Лукерія: підходить, одчиняє погрібника:

— Сидиш? — каже.

— Сидю! — кажу.

— Іди, хоч галушок попоїж, а то охлянеш,

— Кинь, — кажу, — рогача, тоді вийду.

Бойова була покійниця.

Було з нею й стратеґії й тактики. Де ми з кумом тільки не маскувались: і в картоплинні, і в коноплях. Та обнаружить було враз. Обнаружить і витіснить. Та тіснить, було, аж до водяного рубежа, до річки. А плавати з кумом ми не вміли, стоїмо у водяному рубежі на дистанцію, щоб рогачем не дістала. Стоїмо, мокнемо.

А вона:

— Мокнете? Мокніть, іридові душі, я вас як коноплі тіпатиму.

Та після такої практики мені з отими гнидяними хрицями й робити нема чого. Шкода — кума нема. Миб з ним у соедіненії не теб показали.

Кум і льотчик кріпкий був Асс.

Трусимо ми якось кислиці з кумом. Повилазили на дерево й трусимо. А кислиця висока була, розложиста. Німці кляті зрубали її. Лукерка в поділ кислиці збирає. Трусили, трусили, — ке, думаєм, закуримо. Люльки в зуби, кум огню креше... Коли це знизу як бахне:

— Знову за люльки?!

Так ми з кумом, як стій, з кислиці у піке. Кум таки приземлився, хоч іскапотував, а я з піке — в штопор, із штопора не вийшов, потаранив Лукерці подола і урізався в землю. За півгодини тільки очунявся, кліпнув очима, дивлюсь: ліворуч стоїть кум, аварію зачухує, праворуч Лукерія з цеберкою води. Ворухнувсь, рулі повороту ні в руках, ні в ногах не действують, кабіна й увесь фюзеляж мокрі-мокрісінькі, й обшивка — нові-новісінькі штани — тріснула.

— Живий, слава Богу! — кум каже.

А Лукерія:

— Був би, — каже, — він живий, якби не моя кубова спідниця. Хай скаже спасибі спідниці, що затримала, — угруз би був у землю аж по самісінький руль глибини. Ех, льотчики, каже, — молодчики.

А ви кажете, чи не злякався я трьох німців. Після такої практики. Таке й вигадаєте!

— А що тепер пороблясте, дідусю?

— Прийшли наші, — я демобілізувався. Дуже швидко німці тікають, не наздожену. Хай уже молоді гонять. А я оце дітлахам у дитячий сад пищики роблю. Такіж утішненькі дітоньки. Та колгоспну череду з евакуації виглядаю. Треба випасати, треба відбудовувати після німецької погані. Ех, кумаб оце мені, миб оце вдвох... Хочете може „зенітку" мою побачити? Ось вона.

І погладив ніжто дід Свирид свої вила-трійчата.

ЩО ЗА ЛЬОҐІКА.

Большевицькі У. Щ. 'Вісті радіють з цього, що британська влада в бриканській зоні Німеччини сконфіскувала деякі українські ґазети, що видаються в Канаді, а „переповнені брудним антирадянським матеріялом". З одного боку большевицька преса лає останніми словами уряд Канади і Британії за „протирадянське" становище, а з другого розголошує як важну подію, те, що не допускається до скитальців українських ґазет, що є „протирадянськими", себто є щодо Совєтів тої самої думки, що й уряди Канади і Британії.

Таке є большевицьке розумування, якщо брати під увагу те, що вони про це пишуть.

ДИВНІ НОВИНИ

ЧЕТВЕРНЯТА ЗО СПІЛЬНИМ ІМЕНЕМ.

У фармера Петра Фулца в Рідсвил, у стейті Норт Каролайна, вродилися четвернята — усі дівчата. Щоб не було важко їх кликати, батьки назвали всі дівчата одним спільним імям з додатком, Оце такі імена: Марія Анна, Марія Луїза, Марія Аліса, Марія Катерина.

ЗМІНЯЛИ 40 РАЗ МЕШКАННЯ ЗА 40 ЛІТ.

Чоловік і жінка, Г. М. Смит з Ворсо, в стейті Ню Йорк, жили досі в 39 мешканнях продовж 40 років супружого пожиття, а тепер перенеслися до 40 дому. Не тому робили це, що нема мешкань, але тому, що таке заняття чоловіка. Смит є продавцем фортепіянів, а торгує теж домами. Коли купить дім, перенесеться до нього ,поживе троха і продає коли хто трапиться. При цій нагоді продає і фортепіяни і так мандрує з місця на місце. Досі вони мешкали в 20 місцевостях і 4 стейтах.

ГОЛИТЬ БОРОДУ ВЧАСІ ЇЗДИ АВТОМ.

Полисмен з Канзас Сіті Джан Р. Донкан підглянув, як автом їхав шофер, керуючи колесом одною лише рукою. Приглянувся ближче і завважав, як шофер другою рукою голить бороду електричною бритвою, приглядаючися собі в дзеркалі, що ззаду відбивало його обличча.

HEALTH HINTS

("Health Hints" is a regular contribution to this paper by The Medical Society of New Jersey. Questions should be addressed to the Office of the Society, 315 West State Street, Trenton 8, N. J.)

FITNESS AT FIFTY

LEAVE your tennis racket in storage this spring and concentrate on a slow game of golf if you are over fifty and unaccustomed to regular and strenuous exercise.

At the age of fifty we have the right to expect that medical science will help us prolong our usefulness and our happiness and make us more fit and better adjusted to our jobs and our lives. But we must cooperate with an annual physical check-up, an adequate diet with special care to avoid overeating, and smoking, drinking and exercising in moderation.

A man of fifty who continues violent exercise in the form of severe competition is courting trouble. He could take the same amount in a more leisurely manner with benefit, and this way he will get along better than the man who suddenly decides at fifty that he needs to exercise, buys a whole new outfit for golf and a set of matched clubs, and works harder at it than he ever did at his job.

Many physicians prescribe some form of setting up exercise as a substitute for sports—but this must be done methodically and gradually increased in strenuousness. And exercise in moderation is the very best way to care for your heart—for the best kind of heart protection is to give your body every possible attention.

One should avoid going beyond the heart's tolerance lest it suffer from strain—and to remember that each day the heart must have sufficient rest to prepare it for the work of the following day. And you must keep the entire body well so that no disease may reach the heart through the bloodstream.

To live longer, live well. Exercise your flabby muscles with caution. Relax your tired brain with recreation. Remember always that mental hygiene defers old age. Don't take yourself or your work or life in general too seriously. Avoid self pity. Accept the conviction that happiness lies not in your environment but in your disposition. Salvage your sense of humor. Keep in mind the ageless truth—a man is as old as he feels.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ДЕЩО ПРО КОНВЕНЦІЮ АМЕРИКАНСЬКОГО ЧЕРВОНОГО ХРЕСТА.

Від 18—21 червня відбувалась у місті Філадельфії 21-ша, а після війни Перша Крайова Конвенція Американського Червоного Хреста. Сім тисяч делеґатів зо всіх закутин Америки брали активну участь в тій Конвенції, в тому три тисячі від Молодечих Відділів. І як опісля ми довідались зо звітів різних делеґацій, то в самім тільки стейті Мішиґен, поверх 20 тисяч молоді є членами Молодечих Відділів А. Ч. Х. Були на цій Конвенції представники майже всіх демократичних держав світа. Совети не були заступлені.

Від Українського Продукційного Відділу А. Ч. Х. в Ню Йорку були дві делеґатки, предсідниця Катерина Джорджія і Оля Задорецька, що заступала Марію Грабовську, яка не могла їхати на Конвенцію. Тому, що для нас ця Конвенція була чимсь новим і величавим, ми старались не оминути ані одної нагоди, щоб не приглянутись і не прислухатись нарадам, дискусіям і різним секцій цеї гігантичної та по мистецьки зорганізованої машини, що складається із соток тисячів людських „колісцят", в подавляючій більшости жінок як членів-охотників, що безкорисно посвячують свій час і працю на гуманітарнім полі.

Про враження, які ми винесли з цеї Конвенції, можнаб писати і говорити дуже багато, хочби для самого прикладу делеґаціям різних українських конвенцій чи зїздів. Теж і в американців ведуться дуже гарячі дискусії. Бувають і у них бурхливі сцени. Отже так як і у нас. Але є різниця, на американських зїздах скоро приходиться до якогось заключення, по якім опозиція зовсім не виявляє якогось гніву чи невдоволення. Замітне і те, що за чотири дні нарад, часто переплітаними різнородними церемоніями, концертами, бенкетами, походами при звуках військових банд і т. і., полагоджено кількадесять важних організаційних справ, включно з вибором нових урядників на наступну каденцію.

Кожний з референтів у своїх знаменито оброблених промовах, не забирав більше як 10 до 20 хвилин часу. За одну годину є нагода вислухати кілька річевих докладів на різні теми, а після них вивязуються оживлені кількахвилеві дискусії. В короткім часі вирішуються справи одна за другою через голосування. Загально кажучи, на такій Конвенції була нагода навчитись багато дечого доброго. Жаль лише, що вже, американських українців, ще замале заінтересовання до цеї найбільшої в світі гуманітарної організації.

Відповідь на питання Української делеґації.

На питання нашої делеґації, чи А. Ч. Хрест міг би дати яку поміч українським скитальцям на вигнанню, була відповідь одночасно порада, що в тій справі повинні скитальці відноситись до Міжнародного Червоного Хреста, якого осідок є в Женеві, Швайцарія. Він, сказано далі, дає допомогу всім людям, без різниці походження, хто лише такої помочі потребує і за нею туди звернеться. Українські табори на скитальщині повинні віднестись до Міжнародного Червоного Хреста через свої таборові комітети, подаючи число потребуючих людей, окремо жінок, дітей і мужчин. Треба списати точно всі запотребування в одежі, обуві, харчах, медикаментах і т. п. та подати це разом з відповідною петицією прямо на адресу Головної Кватири Міжнар. Чер. Хреста в Женеві. По провіренню такої петиції, Міжнар. Чер. Хрест вишле потрібну поміч на руки згаданих таборових комітетів, які беруть на себе повну відвічальність за справедливе розподілювання цеї помочі між людей. Можна такі петиції вносити також й до кватир Амер. Чер. Хреста, що знаходяться на територіях чужих країв на т. зв. американських зонах.

Таку дано нам відповідь на наш запит. Знов тим, хто бажає посилати з Америки поміч потерпівшим людям на вигнанню, головно в добрих харчах, Амер. Чер. Хрест поручає безпрофітову установу під скороченою назвою C. A. R. E., 50 Broad Street, New York 4, N. Y., яка є під контролею американського уряду і висилає пакунки з першорядними харчами, 49 фунтів за $15.00, без всяких інших доплат ще й з повною запорукою за доручення або зворот всіх грошей. Згадана фірма висилає харчі до всіх європейських країв кромі Росії, і тих, що є під її контролею. Цей харч має в собі 40 тисяч кальорів, що вистарчає для кількох людей на прожиток на два до три тижні.

У звязку з допомогою, яку дає Міжнародний Червоний Хрест, представлено цифрами, як ця гуманітарна акція виглядає у різних краях Европи, де вратовано від смерти десятки міліонів голодних, босих, голих і хворих.

На цій Конвенції була також мова про те, що А. Ч. Х. має тепер 53 тисячі своїх постійних робітників в краю і заграницею, а потрібно ще раз стільки до обслуги своїх вояків по різних шпиталях і санаторіях, та обслуги їхніх родин, і несення помочі людям в таких несподіваних випадках, як повінь, вогонь, і т. п. Закликувано старше жіноцтво, щоб старші жінки старались заохочувати молодих дівчат і хлопців як охотників до праці для Амер. Чер. Хреста. Говорено також й про те, що наступна війна буде неможливою лише тоді, коли всі народи світа постараються держати і виховувати свою молодь при добре зорганізованих в себе Червоних Хрестах, навязуючи між собою тісний і постійний контакт через Міжнародний Червоний Хрест.

Роздумуючи над перебігом конвенційних нарад Американського Червоного Хреста, ми прийшли до заключення, що колиб в кожній українській громаді в Америці був зорганізований Український Відділ А. Ч. Хреста, тоді американське жіноцтво, що гордиться цею гуманітарною установою, краще нас пізналоб і зрозуміло, а тоді можнаб числити на якусь більшу поміч від них. Поляки, які є запрезентовані в Амер. Чер. Хресті далеко краще від українців, одержали для своїх земляків поміч вартости 8 міліонів долярів, а крім цього призначено ветерана польського походження, який має наглядати над розподілюванням цеї помочі. Маючи таке на увазі, чи не повинен знайтися в кожній нашій громаді гурток свідомих українських жінок, що хотів би мати в себе свій Український Відділ Амер. Чер. Хреста? Хай зберуться 10 або й більше наших жінок, виберуть з поміж себе тимчасовий уряд з трьох осіб (предсідниця, секретарка і касієрка) і цей уряд хай віднесеться листовно або особисто до найближчого в своїй місцевости чартеру Американського Червоного Хреста, де радо дадуть їм всі пояснення і моральну поміч в організуванню та провадженню відділу. Лише початки трошки трудні, а опісля само покажеться, як і що робити, щоби праця в такім Відділі принесла хосен не тільки для Амер. Чер. Хреста, але також і для українських жертв війни. Треба лише доброї волі, охоти до праці, а що найважніше: згоди серед нашого жіноцтва. Всьо решта певно вдасться і піде своїм шляхом.

За делеґацію від Укр. Відділу в Ню Йорку на Конвенцію Ам. Чер. Хреста:

Катерина Джорджія,
Оля Задорецька.

Шукають своїх рідних

УВАГА: Пишучи до Укр. Допом. Комітету, просимо з початку листа подати, в якій групі і під яким числом є дана особа.

• • •

ГРУПА: ЛИСТИ.

1565. До Кучурак Филимона з Вижниці, Буковина, від КрехнюкБерезовська Алаї.

1566. До Ярош Івана і Ілька з с. Костарівці, Сянік, від Павлів Марії.

1567. До Іваців Анни (Дронь) від Санозський Володимира.

1568. До Мулак Григорія з с. Вівчухи, Городок Ягайлонський, від Яцківський Аркадія.

1600. До Білий Степана і Марії з с. Велике, Доброміль, від Гереза Костя.

1602. До Бандрівський Степана, Дажко Андрія з с. Велике, Доброміль, від Бандрівський Михайла.

1605. До Гирка Данила і Луця, Кіндраль Івана, Гливяк Івана від Возняк Івана з с. Черниповець, Збара .

1606. До Греков Святослава Святославович від Любарська Олександра Святославівна.

1607. До Князь Марії, Юлії, Софії і Олени з Белза від Князь Осипа.

1608. До Копач Анни, Еміля, Іжовський Івана з Глубічка Великого, Тернопіль, Пелех Марії з с. Івачова, Тернопіль, від Копач Ярослава.

1609. До Могитич Олени (Дубланик) з с. Княжолука, Долина, від Дубланик Івана.

1610. До Федів Антона з с. Сівки, Калуш, Франк Дмитра з с. Колодієва, Станиславів, від Федів Марії.

1611. До Ґонович Олекси, Петра і Дмитра від Ґонович Насті (Стахів).

1612. До Була Михайла і Маника, Олинів Йосифа і Теклі з с. Волошківці, Зборів, від Левандовський Івана.

1613. До Сірський Гриця з с. Каштелян, Радехів, від Колішук Надії.

1614. До Березович Василя, Семчишин Романа від Свинар Володимира з с. Угрин, Чортків.

1615. До Шкирпан Олександра від Шкирпан Марії і Даміяна з с. Маластова, Горлиці.

1616. До Демянова Анни від Фенченко Василя.

1617. До Ходань Марії від Ходань Дмитра.

1618. До Станько М. (тітка) від Зелінка Теодора з с. Дібче, Ярослав.

1619. До Гончар Івана з с. Цеків, Перемишль, Саламах Михайла від Гончар Степана.

1620. До Аксіонов Володимира від Сторожук-Возняк Івана.

1621. До Храпливий Петра з с. Васильків, Копичинці, від д-ра Храпливий Евгена.

1622. До Галан, Кметь Анни з Підгайчик, Глиняни, Кметь-Кушнер, Паславська Катерини від Паславський Івана.

1623. До Лобоцький Василя від Порохняк Миколи і Катерини.

1626. До Авраменко Василя і Пе... Авраменко Василя Захарович з с. Вівсянівки.

1627. До Іздік Марії (Жулова) з Яричова Нового, Ґжеґорчек Павлини (Беньковська), Чорнобіль Евстахії (Бернацька), Кокодинський Петра, Редик Марії, Фоктей Елисавети з Москалівки від Кокодинська Вікторії (Балагурак).

1628. До Романів Івана від Смаляк (Любіґан) Анни.

1629. До Пукей Івана і Павлини від Ґадомський Івана.

1630. До Цмай Гeррі від Цмай Романа.

1632. До Бочук від Данчук Михайла з с. Коропець, Бучач.

1633. До Терновський Йосифа і Магдалини (Ґураль), Ґураль Йосифа від Теліщевський Василя з с. Дулів, Ходорів.

1634. До Смолінський М. від Квасовський Романа (син сестри Марії з Золочева).

1635. До Голодрига Семена від Голодрига Марії .

1636. До Гепні Филипа від Гапій Дмитра.

1637. До Дидик Михайла від Дидик Івана.

1638. До Роман Василя від Потюк Стефанії.

1639. До Антошик Миколи і Федора від Тарешкевич Івана.

1640. До Фабіян Єлени Александрова від Волохова Наталії з Києва.

1642. До Вільчинський Петра, Івана і Михайла від Скочиляс Михайла з с. Вощанці, Рудки.

1643. До Малиновський Степана з с. Сернок Сер., Рогатин, Труш Михайла з с. Юнашків, Рогатин, від Процик Михайла.

1644. До Яремцьо Катерини з с. Торок, Перемишль, від Смотрич (Бук) Катерини з с. Медика, Перемишля.

1645. До Строцький Ізидора з Отинії, Станилавів, від Стебновський Евгена.

1647. До Ролик Андрія з с. Ольшана, Полтава, від Ролик Григорів.

1648. До Перс Гната від Пенцак Петра.

1649. До Стецко Юлії (Куриляв) з с. Дорогів, Станиславів від Кашуба Марії.

1650. До Ґолій Михайла і Марії (Зубрицька), Кухар Марії, Медвідь Анастазії, Бупяк Івана, Берник Теодора і Рузі від Стецура Теодора з с. Лисятичі, Стрий.

1651. До Гузіч Лаврія, Бик Павла з с. Городище, Полісся, від Бик Івана.

1653. До Семетковська Францішки від Столковський Теодора.

1654. До Николай Іванович і Марії Леопольдовна від Левицький Теодора.

1656. До Нібур Германа і Якова, Кляссен Тіни з Запоріжжа від Куп Анганети.

1657. До Адамцьо Івана і Спин Юлії від Адамцьо Мелянії.

1658. До Кравчук Ксені (Сицюк) від Кравчук Прокопа з с. Дарахів, Теребовля.

1659 До Богач Сотера з с. Олеші, Товмач, від Богач Евстахія.

1660. До Пісуляк Андрія від Повх (Хоманчук) Розалії.

1661. До Іванина Андрія з Софії, Левочко Петра з с. Вількі Маз., Рава Руська, від Іванина Дмитра.

1662. До брата і Закалюк Анни від Рудяк (Закалюк) Агафії з Камянок, Скалат.

1663. До Ґалабедза Йосифа, Пенкалюк Михайла з Клубовець від Федорак Катерини.

1664. До рідних і знайомих з с. Грабова, Долина, і Самбора від Рудий Евгена і Марії (Матківська).

1665. До Кулик Катерини і Михайла з с. Нієтів, Любачів, від Кулик Василя.

1666. До Сполітакевич Ґалі, Дідух Йоанни з с. Липівці, Перемишляни, від Ковальський Богдана.

1667. Скиталець з університетським вихованням ожениться з панною або вдовою до літ 30, яка перешле йому афідейвит на приїзд до Америки — інформації подамо на запит.

1668. До Велигорський Ярослава і Нуськи з Росинева, Кришталевська Магди з Куткора, о. Волощук Миколая від д-ра Кришталевський Роман.

1669. До Гірняки зі Струсова і Налужа від Гірняк Івана.

1672. До Іванюк Василя, Дічишин Івана з с. Надорожна, Товмач, від Іванюк Йосифа.

1673. До Дубенецький Григорія з с. Бережиці, Кремянець, від Дубецький Петра.

1674. До Куриш Йосифа з с. Горохівці, Перемишль, від Двулят Богдана.

1676. До Яженський Юрка з с. Добровиці, Ярослав, від Шегда Степана.

1677. До Лучка Йосифа, Сівий Івана від Кіндибалюк Василя з Нагірянки, Бучач.

1678. До односельчан з села Кульчиць, Самбір, від Кульчицький Івана.

1679. До Брунець Ксені з с. Фільварки, Золочів, від Саврас Зофії.

1680. До свояків і знайомих з Підгайців від бувшого посла адв. Яворськай Олександра.

1681. До Леді Олени від інж. Смарик Володимира з Рогатина.

1682. До Стень Анни (Терешко) від Терешко Марії з Сіракізці, Перемишль.

1683. До Мельник Марії, Барабаш Анни (Бойко), Сунак Василя від проф. Сунак Теодора з с. Братківці, Стрий.

1684. До Костів Анастазії (...на) від Борковський Володимира.

1685. До Кондратюк Марії з Корця, Волинь, від Кондратюк Евгена.

1686. До Коцовский Теодора з Хорова, Лотоцький Василя і Ольги від Воркевич Івана.

1687. До Гладун Семена, Присяжнюк Анни від Гладун Станислава з с. Чорноложець, Товмач.

1690. До Жук Якова з с. Медвеже, Волинь, від Мирончук Григорія.

1691. До Литвин Катерини з Підяркова, Бібрка, від Шпира Зофії.

1692. До свояків і знайомих від д-ра Стадник Миколи з Купчинець.

По інформації писати до:

United Ukrainian American Relief Committee
P. O. Box 1661
Philadelphia 5, Pa., U. S. A.

В запитах просимо конечно подавати **групу і число.**

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ. — Тов. Запорозька Січ, від. 155, подає до відома всім членам, що піврічні збори відбудуться в пятницю, 12. липня, точно в годині 7. вечір. Просимо всіх членів прийти на ці збори, бо будуть важні справи до полагодження і буде роздана дивіденда від У. Н. Союзу. Контр. комісія дасть звіт за пів року. Довгуючих членів просимо вирівнати свої залеглости. — За уряд: І. Будняк, предс.; І. Макар, кас.; М. Чумер, секр.

САВТ ДІРФІЛД, МАСС. — Тов. Галицька Січ від. 207, повідомляє всіх своїх членкинь і членів, що піврічні збори відбудуться в неділю, 14. липня, зараз по Сл. Божій, в галі церковній. Просимо всіх членів прийти, бо буде звіт уряду і роздання чеків дивіденди. Будемо приймати нових членів. — За уряд: В. Годима, предс.; Я. Романюк, кас.; М. Рева, секр.

ТАМЕСТОН, КОНН. — Тов. Укр. Січ, від. 421, відбуде збори 13. липня в Укр. Домі, 91 Проспект ул., точно в 8. годині ввечір. Просимо всіх членів явитися на ці збори, бо маємо дуже важні справи до полагодження і треба вибрати одного контрольора і заступника предсідателя. — За уряд: А. Береза, кошовий; М. Шипінка, кас.; Й. Шеремета, рек. секр.

МОНЕСЕН, ПА. — Повідомляємо членів Бр. св. Ап. Петра й Павла, від. 338, що піврічні збори відбудуться в неділю, 14. липня, в год. 2. пополудні, в українській галі, 213 Скунмекер Еве., ріг 2. вул. Просимо всіх членів прийти на ці збори, бо буде звіт контр. комісії за 6 місяців. — За уряд: М. Коваль, предс.; М. Куць, секр.-кас.

БОРНСАЙД, ШІКАҐО, ІЛЛ. — Повідомляємо членів Тов. ім. Тараса Шевченка, від. 176, що збори відбудуться 11. липня, в год. 7. ввечір, в гали церковній. На ці збори всі члени мають явитись, бо є кілька справ до полагодження, як також роздання дивіденди з Союзу. — В. Зелінка, предс.; П. Бабяк, секр.

ПОШУКУЮТЬ

ВАСИЛЬКО ВОРОНКА пошукує стрийка **ОЛУКСУ ВОРОНКА**. Жив до 1933 року в Boltimare, Md., 301 Park Avenue. Писати до:

283 Assembly Sentre
800 Control Unit BAOR
Germany — via Gr. Britain.
— або —
TERESA STRUZ,
50 E. 23rd St., Paterson, N. J.

ДЖОЗЕФІНА КНЯЗЬ, дочка Теодора й Стефанії, з Белза Галичина, пошукує бабуню **МАРІЮ КНЯЗЬ** та тіток: **ЮЛІЮ, СОФІЮ Й АННУ.** Жили до 1939 року в Ню Йорку. Писати:

JOSEPHA KNIAZ
326 Mil. Gov., 283 Assemble Cetnre, Gottingen, Korthkaserne BAOR, Germany — via Gr. Britain.
— або —
TERESA STRUZ,
50 E. 23rd St., Paterson, N. J.

Пошукую кузинки **АҐНІШКИ СІДЛЯК,** має бути в Канаді. Хтоб про ню знав, чи вона сама, хай пише на цю адресу:

ІРИНА ШПАТУРА
110 S. Ann St., Baltimore 31, Md. U. S. A.

КОПАЧ ВОЛОДИМИР, пошукує **КОПАЧА ЕМІЛІЯНА І АННУ ФЕДІВ-КОПАЧ.** Адреса:

KOPACH VLADIMIR,
Ganghofer...
...
UNRRA Team ...

Петро Коженівський з дружиною, з села Яцівки, повіт Товмач, пошукує сестри **МИХАЙЛИНИ,** замужної **КУЛИБАНИЧ, І МИКОЛИ ТЕРЛЕЦЬКОГО.** Писати:

KORZENIWSKYJ PETRO
Ganghoferrieddlung, Giebelplatz Z. 220 Regensburg, R. P. No. 130, UNRRA Team No. 120, Germany.

ІВАН ПАСЛАВСЬКИЙ, походить із села Словіта, пов. Перемишляни, пошукує своєї сестри **КАТЕРИНИ** з роду **Паславських,** замужна за **КМЕТЬ КУШНІР.** В останніх часах мешкали в Chicago, U. S. A.

2-га сестра ОЛЕНА з роду **Паславських,** зам. за **МИРОНА ТИМЕЦЬ,** останнього часу мешкали в Detroit, Mich., працював у заводах Форда. Хто би знав про них або вони самі, хай пишуть на адресу: **Johann Paslawskyj, Gottingen Geismarlandstr 22, Worth Kaserne, 283 Assembly Centre, Germany.**

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 30. червня 1946 р. помер у 83. році життя

ІВАН КУХТА,

довголітній член від. 300 У. Н. Союзу в Джанставн, Па.

Покійний походив з Телешниці, пов. Ліско, Західна Україна. До Союзу вступив у 1911 році. Полишив усмутку сина і 3 доньки.

Похорон відбувся 3. липня, в з церкви св. Івана Хрестителя на Мейпел Ев. в Джанставн. — В. Й. П.!

Д. Кавчак.

ТАРЗАН, ч. 1409. Нещасні спомини.

Коли Джена викрикнула імя Тарзана, начальник Уганду зміста пізнав...

що це той пан джунґлів, котрий на суші вбив кількох його вояків, як вони зайшли в джунґлі, щоб наловити бранців.

„Зловіть його" — крикнув Уганду. „Убийте його! Вдарте в барабани! Завтра будемо мати пир".

„А тепер, жрекине, ти будеш мати першу нагоду бути господинею на бенкеті!".

Протокол з XXI. Звичайної Конвенції
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
що відбулась в днях 25-30 березня 1946 р., в готелі William Penn, у Pittsburgh, Pa.

(Звіт Виборчої Комісії — докінчення)

На головних контрольорів:

1. Іван Іванчук „ „ 464
2. Дмитро Капітула „ „ 454
3. Володимир Гірняк „ „ 451
4. д-р Амброзій Кібзей „ „ 386
5. Стефан Куропась „ „ 377
6. Роман Смук „ „ 377
7. Юліян Павчак „ „ 155
8. Іван Данилик „ „ 150
9. Григорій Герман „ „ 60
10. Михайло Кравчук „ „ 41
11. Володимир Косар „ „ 38
12. д-р Володимир Ґалан „ „ 33
13. Андрій Смит „ „ 23
14. Михайло Фук „ „ 28
15. Теодор Свистун „ „ 16
16. Іван Кузь „ „ 9
17. Андрій Тарас „ „ 7
18. о. Григорій Пипюк „ „ 7
19. Ґеновефа Зенко „ „ 7
20. Іван Романишин „ „ 6
21. Іван Ґалькевич „ „ 5
22. Микола Сеник „ „ 4
23. Іван Іванишин „ „ 3
24. Михайло Земледух „ „ 3
25. Пилип Т. Васильовський „ „ 3
26. Микола Батюк „ „ 2
27. Іван Чолій „ „ 2
28. Юрій Сокіл „ „ 2
29. Тарас Шпікула „ „ 2
30. о. д-р. Вол. Клодницький „ „ 2
31. Петро Бартків „ „ 2
32. Кость Марущак „ „ 2
33. Г. Е. Лаврик „ „ 2
34. д-р Павло Дубас „ „ 2
35. Антін Романюк „ „ 1
36. Микола Давискиба „ „ 1
37. Михайло Дутчак „ „ 1
38. Михайло Дубас „ „ 1
39. Микола Олексик „ „ 1
40. Стефан Заблоцький „ „ 1
41. Дмитро Шмагала „ „ 1
42. Демко Хомин „ „ 1
43. Павло Шпікула „ „ 1
44. Павло Дуда „ „ 1
45. Петро Венґрин „ „ 1

На головних радних:

1. Павло Дуда „ „ 410
2. Ґеновефа Зенко „ „ 363
3. Іван Кокольський „ „ 348
4. Іван Романишин „ „ 337
5. Тарас Шпікула „ „ 271
6. Стефан Слободян „ „ 262
7. Олена Штогрин „ „ 240
8. Петро Кучма „ „ 238
9. Дмитро Шмагала „ „ 214
10. Микола Олексик „ „ 201
11. Микола Давискиба „ „ 197
12. Анна Прескович „ „ 166
13. Володимир Дідик „ „ 158
14. Стефанія Палівода „ „ 146
15. Іван Піґуляк „ „ 136
16. Онуфрій Запоточний „ „ 131
17. о. Омелян Мицик „ „ 108
18. Антін Маланчук „ „ 106
19. Юлія Конюх „ „ 93
20. Микола Близнак „ „ 92
21. Володимир Цісик „ „ 92
22. Іван Павловський „ „ 88
23. Михайло Кульчицький „ „ 85
24. Марія Періг „ „ 83
25. Марія Полевчак „ „ 82
26. Андрій Смит „ „ 77
27. Михайло Дубас „ „ 76
28. Онуфрій Костюк „ „ 74
29. Григорій Тимчій „ „ 69
30. Юлія Баволяк „ „ 55
31. Анна Старовецька „ „ 53
32. Іван Майка „ „ 50
33. Катерина Лукач „ „ 49
34. о. Григорій Пипюк „ „ 49
35. д-р Іван Василенко „ „ 45
36. Михайло Рудий „ „ 43
37. Максим Головчак „ „ 42
38. Микола Задорецький „ „ 41
39. о. Василь Дяків „ „ 33
40. Іван Чолій „ „ 33
41. Юліян Баранюк „ „ 30
42. Володимир Гірняк „ „ 28
43. Параня Лаба „ „ 27
44. Іван Будняк „ „ 26
45. Михайло Дармограй „ „ 21
46. Марія Малевич „ „ 20
47. Ілія Чощик „ „ 19
48. Петро Велгрин „ „ 18
49. Анна Кузенчак „ „ 17
50. Йосиф Крупка „ „ 16
51. Василь Гусар „ „ 16
52. Ігнатій Климишин „ „ 16
53. Софія Березіцька „ „ 14
54. Михайло Коваль „ „ 11
55. Михайло Кравчук „ „ 11
56. Анастазія Лобур „ „ 10
57. Марія Демидчук „ „ 9
58. Олекса Паньків „ „ 9
59. Василь Салабуя „ „ 8
60. Микола Стрілець „ „ 8
61. д-р Павло Дубас „ „ 7
62. Павло Шпікула „ „ 7
63. Евген Ляхович „ „ 7
64. Григорій Герман „ „ 6
65. Петро Дутко „ „ 6
66. Іван Данилик „ „ 6
67. Михайло Баран „ „ 6
68. Іван Іванчук „ „ 5
69. Олена Скробач „ „ 5
70. Іванка Подола „ „ 5
71. Теодор Пізняк „ „ 5
72. Андрій Ткачук „ „ 5
73. Стефан Куропась „ „ 4
74. Андрій Мудровський „ „ 4
75. Роман Смук „ „ 4
76. Михайло Сарахман „ „ 4
77. Антін Шумейко „ „ 4
78. Василь Гришко „ „ 3
79. д-р Амброзій Кібзей „ „ 3
80. Микола Колодій „ „ 3
81. Володимир Ґалан „ „ 3
82. Михайло Дидик „ „ 3
83. Михайло Стахура „ „ 3
84. Теодор Свистун „ „ 3
85. Петро Синьчак „ „ 3
86. Михайло Ґентош „ „ 2
87. Теодор Наконечний „ „ 2
88. Марія Новацька „ „ 2
89. Михайло Земледух „ „ 2
90. Зелінський „ „ 2
91. Романчук „ „ 2
92. Шишка „ „ 2
93. Сикута „ „ 2
94. Лисогір „ „ 2
95. Васильовський „ „ 2
96. Лучка „ „ 2
97. Брунька „ „ 2
98. Павлишин „ „ 2
99. Тарас „ „ 2
100. Павчак „ „ 2
101. Блахітка „ „ 2
102. Білик „ „ 2
103. Білецький „ „ 2
104. Бартків „ „ 2
105. Бачинський „ „ 2
106. Грицак „ „ 1
107. Кузь „ „ 1
108. Колодницький „ „ 1
109. Коротюк „ „ 1
110. Галичин „ „ 1
111. о. Ковальський „ „ 1
112. Мурашко „ „ 1
113. Кравчук „ „ 1
114. Максимюк „ „ 1
115. Марущак „ „ 1
116. Малицка „ „ 1
117. Могила „ „ 1
118. Скульський „ „ 1
119. Скробач „ „ 1
120. Шабатура „ „ 1
121. Чичила „ „ 1
122. Люлька „ „ 1
123. Попівчак „ „ 1
124. Пізняк „ „ 1
125. Остапчук „ „ 1
126. Коцовський „ „ 1

Кандидатури приняли:

На Головного Предсідника: М. Мурашко й І. Пеленський.

На заступника гол. предсідника: проф. Г. Герман і д-р Вол. Ґалан.

На заступницю гол. предсідниці: М. Малевич і М. Демидчук.

На гол. секретаря: Д. Галичин.

На гол. касієра: Р. Слободян.

На членів Контрольної Комісії:

Іван Іванчук, Дмитро Капітула, Володимир Гірняк, д-р А. Т. Кібзей, С. Куропась, Роман Смук, Юліян Павчак, Іван Р. Донелик, Михайло Кравчук, Михайло Фук і Теодор Свистун.

На Головних Радних:

Павло Дуда, Ґеновефа Зенко, Іван Кокольський, Іван Романишин, Тарас Шпікула, Стефан Слободян, Олена Штогрин, Петро Кучма, Дмитро Шмагала, Микола Давискиба, Анна Прескович, Володимир Дідик, Стефанія Палівода, Іван Піґуляк, Онуфрій Запоточний, о. О. Мицик, А. Маланчук, Юлія Конюх, Микола Близнак, Володимир Цісик, Іван Павловський, Мих. Кульчицький, Марія Періг, Марія Полевчак, Андрій Смит, Михайло Дубас, Онуфрій Костюк, Григорій Тимчій, Анна Ставецька, Іван Майка, Катерина Лукач і о. Григорій Пипюк.

Делеґат 39 відділу, Піґуляк, домагається, щоби на бальотах коло імен кандидатів було написано з якого вони стейту. Його домагання приняла Виборча Комісія та запевнила всіх, що так вона зробить, бо так статут постановляє. Цій думці ніхто не противиться. На цьому закрив голова ранішну сесію.

Пополуднева Сесія.

Пополудневу сесію відкрив містоголова Іван Іванчук та покликав до слова п. Р. Слободяна, головного касієра, який повідомив делеґатів, які головні урядники У. Н. Союзу є забондовані та на які суми, а саме: головний предсідник на $10,000, головний касієр на $75,000, головний секретар на $5,000. Разом усі вони є забондовані на суму $80,000.

Після того головний касієр подав усім делеґатам до відома, яку платню мали ці головні урядники, а саме: головний предсідник $300, головний секретар $300 й головний касієр $300.

Делеґат 369 відділу зробив внесок, щоби головні урядники й надальше були на таку саму суму забондовані. Його внесок піддержали делеґати відділів 137 і 334. Внесок перейшов одноголосно.

Опісля приступлено до вирішення, яка за висока має бути цим разом дієта для делеґатів. Голова, д-р П. Дубас, просить когось із делеґатів, який визнається в тих справах, щоб добре її зреферував і тим допоміг цю справу скоро вирішити Конвенції. Та тому, що ніхто не голосився добровільно, то він покликав до зреферовання її адв. Р. Смука, який після ширшого вияснення піддав думку, щоби дієта для делеґатів була найменше $25, а найбільше $30.

Після цеї його пропозиції розвинулась дискусія, в якій забирали участь такі делеґати: 128, 288, 64 і 65. Делеґат 128 відділу зробив внесок, щоби XXI. Конвенція ухвалила делеґатам дієту в сумі $30 денно. Зновуж делеґат 238 відділу зробив внесок на таку дієту, яка не перевищалаб конвенційних фондів, а саме, щоби була по $25 денно.

В міжчасі покликано до слова головного касієра Р. Слободяна, який звернув увагу делеґатам, щоб не домагалися високої дієти, бо конвенційні фонди не вистарчать.

Делеґат 64 відділу: „Не хочемо шкодити Союзові, але й не можемо нищити себе. Нині все дороге, тому піддержую внесок, щоби заплатити делеґатам по $30 денно. о. Дяків: „Так, нині все стало дороще, тому піддержую внесок на $30".

Перед внесками забірає слово голова д-р П. Дубас і просить усіх делеґатів, щоби вони погодилися на суму $25 денної дієти.

Делеґати відділів 23 і 127 піддержують внесок на $25 денної дієти. Перший внесок взяв предсідник під голосування на $30 денної дієти. Цей внесок одержав 9 голосів, а другий внесок, щоби дієта денна була по $25 одержав всі решта голоси делеґатів Конвенції.

Після того була дискусія над платнею президії та різних комісій. Отже рішено одноголосно, що відносно їх винагороди лишається ухвала, яка була затверджена на минулій Конвенції. За подорож, коли вона тривала не менш 8 годин заплатити половину денної дієти. Дверникам рішено заплатити за ввесь час Конвенції по $25 кожному зокрема. Усі погодилися з цим рішенням. Усі ті, що рахували голоси в часі голосовання, зріклися винагороди.

Назначення Платні Урядникам Екзекутиви У. Н. С.

Перед вирішенням цеї справи до слова зголосилися делеґати таких відділів: 361, 347, 292, 369, 103, 301, 274 і 159. На закриття лісти делеґатів до дискусії вніс делеґат 336 відділу, а піддержали його делеґати відділів 334 і 57.

Делеґат 361 відділу, Левкович: „Тому, що життя подорожіло втеперішних часах, то я роблю внесок, щоби платню головним урядникам підвищити до 400 долярів місячно".

Делеґат 292 відділу, Дячун пропонує, щоб платня усіх трьох головних урядників була по $5,000 річно.

Делеґат 146 відділу пропонує по $350 місячної платні.

Делеґат 347 відділу робить внесок, щоби урядникам Головної Екзекутиви дати по $500 місячної платні.

Евген Ляхович просить делеґатів, щоби вони брали під увагу те, що провідник мусить зарепрезентувати себе всюди добре, а така репрезентація коштує багато грошей. Тому просить ще раз усіх делеґатів застановитися добре перед рішенням і не кривдити своїх провідників.

Делеґат 427 відділу, Г. Поворозник: „Шановні делеґати, я думаю, що всі ми знаємо про те, що члени Екзекутиви У. Н. Союзу мають дуже відвічальні пости. Від їх розуму й труду є залежний розвиток Союзу. Чому нам не віддячитися їм? Чому не зробити їх задоволеними з тої праці? Отже я апелюю до вас, щоб ми не кривдили своїх найкращих працівників"...

Делеґат 292 відділу, інж. Дячун: „Роблю внесок дати урядникам Головної Екзекутиви У. Н. Союзу по $5,000. річної платні". Його внесок піддержують делеґати 427 і 54.

Отже голова узяв під голосовання три внески: перший, щоби членам Головної Екзекутиви заплатити річної платні $4,800 одержав 5 голосів, другий, щоби дати їм по $350 місячної платні, одержав 9 голосів, а третий щоби дати їм по $5,000 річної платні одержав всі решта голоси. Значить, що внесок інж. Дячуна піддержав загал делеґатів, бо лише 14 голосів не заявилося за ним. Отже по $5,000 річної платні мають одержати такі члени Головної Екзекутиви: Головний предсідник М. Мурашко, Головний секретар Д. Галичин і Головний касієр Р. Слободян.

Делеґат 158 відділу, Павчак, зробив внесок такий: „В случаю грошевої інфляції, Головний Уряд має право піднести платню членам Екзекутиви до тої висоти, яка в той час буде рівнатися життевій стопі". Його внесок піддержав делеґат 427 відділу, Г. Поворозник. Цей внесок перейшов одноголосно.

Після цього, покликано до звіту Комісію Просьб і Скарг, якої секретар Йосиф Коцовський сказав, що їх звіт ще не є впорядкований і тому просить голову Конвенції відложити його на пізніше. Голова погодився й на тому було закрито ранішну сесію.

Пополуднева сесія почалась від години 3-тої. Сесію відкрив голова д-р П. Дубас і відчитав привітні телеґрами та листи, які наспіли на Конвенцію. Після того покликав голова Конвенції майора Дармограя до слова, який у своїй промові апелював до всіх делеґатів, щоб вони на місцях допомогли зорґанізувати Українських Вояків. Про цю справу говорили також проф. Г. Герман, адв. Т. Свистун, а на закінчення забрав слово в цій справі ще й адв. Романишин, який не лише всеціло піддержував думки майора Дармограя, але також апелював до всіх піддержати морально цю важну справу, щоб можна було зорґанізувати всіх наших бувших вояків американської армії — хлопців і дівчат — в одну велику орґанізацію.

Після них говорив д-р В. Ґалан про українських скитальців. Як голова Українського Допомогового Комітету в Америці, він апелював до делеґатів, щоб повернувши домів, вони взялися негайно до праці серед своїх громад і разом із ними збирали поміч для найбільш нещасних тепер наших скитальців.

По апелі цьому покликав голова Конвенції до відчитання проєктів секретаря Статутової Комісії інж. В. Коссара.

Звіт секретара Статутової Комісії:

„Високоповажаний Пане голово, шановні делеґати й делеґатки! Як уже попередно було сказано головою Статутової Комісії п. Ю. Павчаком, члени Комісії були рішили поділити всі надіслані відділами проєкти і побажання на дві частини. Перша часть становила такі проєкти, які вимагали змін у нашому статуті, а друга була така, що Статутова Комісія уважала за відповідне переглянути й предложити їх до вирішення XXI. Конвенції У. Н. Союзу.

Отже справи, які відносилися до зміни статуту, предложив делеґатам п. Ю. Павчак, а мені було доручено представити Вам усі інші справи.

Проєкти.

Всіх проєктів від відділів одержано 30. В тих проєктах було порушено 165 різних справ. Найбільше проєктів з одного відділу було 14, а найменше 1. Пересічно відділи порушили по 6 справ. Найсильніше були заступлені відділи з таких Стейтів: Пенсилвенія, Ню Йорк, Конн., які разом заступали 19 відділів. Прочі стейти, а саме: Огайо, Іллиноїс і Канада були заступлені 6-ма відділами, стейти Мізурі, Массачусет, Деллавар, Лонґ Айленд та Вісконсин 5-ма відділами.

Кромі відділових проєктів прийшли також проєкти від різних відділових урядників, делеґатів і членів, які, хоч не входили після статуту до розглянення, то мали таку вартість, що Статутова Комісія взяла їх під увагу. Порушили вони аж 23 справ. Разом усіх справ порушено відділами і поодинокими членами 188, які походили від 42 відділів.

Як повище вже було згадано, відділові проєкти порушили 165 справ. Багато з тих справ були подібні до себе. Декотрі знову були такі, що їх не можна було обговорювати, бо підходять до тих параґрафів нашого статуту, яких не можна змінювати. Тому по докладній провірці й дискусії, Статутова Комісія рішила вважати проєктами 41 порушених відділами справ і заняти до них певне становище та представити делеґатам Конвенції.

Зо справ, порушених відділами, були такі, за якими висказувалися аж 12 відділів; були такі, що за ними висказували свої думки 10, 8, 7, 6 відділів, а 16 справ було таких, що в користь їх говорили лише поодинокі відділи.

Проєкти внесені відділами були такі: 1. — Ввести нові кляси обезпечення (пар. 72, 97), 2. — Збільшити число членів для вибору одного делеґата (пар. 8.), 3. — Зміна спадкоемців (пар. 84) вже були порушені й відповідні зміни в статуті зроблено.

Багато инших справ, порушених у проєктах подаємо вам до розглянення. Першою такою справою є звільнення старих членів Союзу від плачення вкладок. По різному думають відділи про цю справу. Одні підносять, щоб звільнити їх після плачення 35 років, а інші після 45 років. Цю справу було підношено вже на XX. Конвенції в Гарисбурґу та рішено було дати певні полекші нашим старшим членам, що й було вже виконано. Ці полекші — якщо Конвенція вирішить — можна поширити. Таку рекомендацію робить Статутова Комісія".

Над цим проєктом зарядив предсідник дискусію, до якої зголосилися делеґати таких відділів: 135, 20, 146, 168, 138, 403, 117, 406.

Усі зголошені до дискусії делеґати, домагалися, щоби 72 параґраф змінити так, щоб старі члени понад 70 років не платили більше вкладок, але були зовсім звільнені від них.

Головний секретар, Д. Галичин дав відповідь, що цього ніяк не можна зробити, бо це противиться асекураційним законам. Після цього перечитав резолюцію такого змісту:

„XXI. Конвенція У. Н. Союзу рішає, щоб Головний Екзекутивний Комітет уділював, починаючи вже цього року, дивіденду для членів з кляси Т, у віці від 70 до 74 року життя, у висоті тримісячної вкладки, а в віці від 75 або більше, в висоті чотиромісячної вкладки. Дальше Конвенція рішає, щоб члени з кляси Т або В, осягнувши 85 років життя, були зовсім звільнені від дальшого плачення вкладок".

Делеґат 146 відділу: „Погоджуюся з резолюцією, яку відчитав п. Д. Галичин, але вважаю, що Конвенція повинна дати полекші тим членам, які вже є понад 35 років у Союзі. Для них — на мою думку — належалобся дати хоч 4 місяці в році безплатних вкладок".

Делеґат відділу 8 зробив внесок, щоби резолюцію відчитану п. Д. Галичином приняти вцілости без поправок. Його внесок піддержав делеґат 439 відділу, Й. Вишньовський. Цей внесок перейшов одноголосно.

Делеґат відділу 140, Іван Кравець, зробив внесок, щоби для тих членів, які стояли в старих родах і перейшли до нових родів обезпечення з плаченням вкладок до смерти, дати право таке, щоб вони могли перейти до обезпечення з [illegible] до 70 року тоді, коли вони зобовяжуться виплатити різницю за той час, коли вони переписувалися зо старого роду до нового.

Делеґат 403 відділу: „Чи ті члени, які через злуку Згоди Братств опинилися в У. Н. Союзі, дістануть ці полекші, що були читані в резолюції?" Д. Галичин: не дістануть, бо Союз і так докладає вже до вкладки кожного такого члена.

На тому було перервано дискусію й голова покликав Виборчу Комісію, якої голова, д-р І. Василенко вияснив делеґатам, в який спосіб треба виповнювати бальоти останнього голосування на головних урядників У. Н. Союзу, а відтак покликав усіх членів комісії до роздачі бальотів. На цей час голова Конвенції перервав сесію нарад.

Продовження сесії почалося в годині 6-тій і голова покликав до дальшого читання проєктів Статутової Комісії інж. В. Коссара, який продовжав:

„Другою пекучою справою, яку підносили відділи і яка в опінії Статутової Комісії, а також і Головного Екзекутивного Комітету є оправдана — являється збільшення нагороди секретарам відділів. Дотепер секретарі одержували три і пів відсотків нагороди від вкладок, одначе інші фонди не були включені при обчислюванні нагороди. Тому Статутова Комісія пропонує, щоби Світла Конвенція ухвалила дати нагороду секретарам 4% від усеї сколектованої суми вкладок старших членів. Слід згадати, що на цю пропозицію годиться і Головний Уряд. Відносно заведення колекторів, про яких згадували декотрі відділи, Статутова Комісія не рекомендує їх з тих простих причин, що система побудови наших відділів є відмінна від асекураційних компаній, і тому, щоб таку зміну було можна перевести, то потрібно й перевести багато більше *інших змін*, з якими не годиться наш статут.

Делеґат 135 відділу, о. Ковальський піддає думку, щоби дати більшу полекшу членам від 70 року життя.

Делеґат В. Цісик робить внесок, щоби секретарам відділовим дати 5% нагороди від загальної сколектованої суми.

Делеґатка 23 відділу, А. Прискович звертає увагу, щоби також памятати про голов і касієрів, які також працюють для Союзу.

Делеґат 97 відділу говорить, що не всі секретарі інтересуються Союзом і тому не потрібно підвищувати їм за колекту грошей.

Делеґатка 47 відділу опрокинула твердження попередної делеґатки, яка домагалася більшої нагороди для голов і касієрів.

Делеґат А. Маланчук: „Секретарам треба підвищити на 5%, бо під теперішну пору цього замало". Близнак: „Годжуся, щоби секретарам підвищити на 4%".

Роман Слободян: „Близнак сказав дуже щиру й розумну правду. Цей відсоток буде вистарчальний. Прошу вас не нищити адміністраційного фонду. Згодіться на цю підвижку тепер, а коли пізніше зможемо вам дати більше, то напевно дамо".

Делеґатка 262 відділу: „Секретарі мусять нераз визичати свої гроші й платити начас за членів. Отже застановімся над ними. Тому я є за тим, щоб вони дістали підвижку".

Делеґат 438 відділу годиться на 4% підвижки.

Д. Галичин: „Панове, тому, що дехто твердить немов то асекураційна компанія платить більше, то я можу дуже легко когонебудь переконати, що так воно не є. Відтак зробив порівнання й доказав, що У. Н. Союз платить кращу винагороду, як компанії.

Делеґат 370 відділу: „Не лише секретарам, але й іншим урядникам пропоную підвищити 1%.

Беручи під увагу пропозицію статутової комісії, щоб підвищити нагороду до 4%, Д. Галичин відчитав резолюцію такого змісту: „Конвенція уповажнює го-

ловний екзекутивний комітет У. Н. Союзу уділювати відділовим секретарам як винагороду за колектування членських вкладок дорослих членів, по році членства, 4 відсотки від суми сколектованих вкладок, замісць дотеперішної, що виносила три й пів відсотку, з тим, що цих 4 відсотки мають бути обчислювані від повної вкладки, включно з іншими фондами".

Делеґат 438 відділу зробив внесок, щоби приняти цю резолюцію так, як була відчитана. Його піддержують делеґати 70 і 270 відділів. Другий внесок зробив А. Маланчук, щоби дати секретарям 5%. Його піддержали делеґати відділів 458 і 23. Їх внесок одержав 9 голосів, а перший внесок, щоби секретарі дістали 4%, як було читано в резолюції, одержав усі решта голоси.

Дальше головний секретар відчитав резолюцію відносно винагороди за додаткову грамоту, защо в минулому не було винагороди. Резолюція звучить:

Конвенція уповажнює головний екзекутивний комітет У. Н. Союзу виплачувати орґанізаторську нагороду не тільки за перше обезпечення члена, але також і в такому випадку, як член бере пізніше другу грамоту".

Внесок, щоб приняти вцілости цю резолюцію, зробив делеґат 54 відділу, а піддержав його делеґат відділу 23. Її приняли делеґати одноголосно.

Після того п. Д. Галичин зреферував справу коштів видавання „Свободи", яку Союз бажав би видавати 6 разів тижнево, а не 5, як було досі. З огляду на те, що папір, чорнило й праця подорожіли, то потрібно, щоб кожний член, що дістає „Свободу", заплатив додатково принаймні по одному долярові річно.

Делеґат 193 відділу: „Думаю, що Видавнича Спілка може дістати цей недобір дорогою пресового фонду на „Свободу".

Делеґат відділу 200: „Думаю, що $1 підвижки за „Свободу" не є багато, але головне для нас делеґатів буде тепер це, як нам переконати членство по відділах, яке все жаліється на підвижки?" Делеґат від. 276, Фук годиться на підвижку.

Делеґат 70 відділу зробив внесок, щоби члени-читачі додали одного доляра річно за „Свободу". Делеґат 345 відділу запитує, що зробити буде потрібно з таким членом; який не схоче заплатити додатково доляра? Д. Галичин: „Нічого. Не суспендуємо їх за це з членства".

Делеґат Я. Ковальчук: „Свобода" вартує багато більше грошей, як ми за неї платимо, тому роблю внесок, щоби кожний член доплатив річно одного доляра за „Свободу". Хтось із делеґатів запитує, чи це буде добре, чи часом через таку ухвалу не стратимо членів-читачів? Д. Галичин: „Я виразно заявив перше, що члена, який не заплатить $1. більше за „Свободу", не будемо суспендовувати. Як заплатить, то добре, а не заплатить, то й так буде її діставати".

Ю. Павчак: „Коли ми думали, як зарадити „Свободі", то брали під увагу все. Чомуж не зробити нам так, щоб приняти ці пропозиції?"

Делеґат Піґуляк зробив внесок, щоби Екзекутива Головного Уряду разом із адміністрацією „Свободи" зробили раз у рік пресову кампанію для „Свободи". Його внесок піддержав делеґат 427 відділу. Він перейшов одноголосно. Д. Галичин: „Апелюю до вас, шановні делеґатки й делеґати, щоб ви разом із членством допомогли нам перевести цю кампанію, бо від вас її успіхи або неуспіхи будуть залежати".

Після того головний секретар предложив резолюцію про Видавничу Працю У. Н. Союзу. Резолюція звучить:

„Ця Конвенція вважає, що видавнича праця, яку вів Культурний Комітет при У. Н. Союзі в останніх роках, була надзвичайно корисною і видатною. А що український нарід, будучи ще далі під московським тоталітарним і диктаторським режімом, немає можности плекати та свобідно розвивати своєї культурної творчости, в дусі своерідного демократичного поступу та вільної неспутаної думки, тому саме на нас спочиває тепер тимбільше завдання виповнити тут на вільній американській землі бодай частинку цеї культурної праці й програми, яку український нарід виконав би в цілій повноті, якщо тільки міг би думати й ділати свобідно. Супроти того ця Конвенція рішає, що Культурний Комітет повинен не тільки продовжувати почату працю, але ще й посилити її".

Делеґат 341 відділу, Стодольний зробив внесок, щоби цю резолюцію приняти. Його внесок піддержує делеґат відділу 242. Резолюцію цю принято одноголосно.

Резолюція відносно спорту:

„Ця Конвенція уповноважнює Головний Екзекутивний Комітет У. Н. Союзу продовжувати спортову акцію серед Союзової молоді, та спомагати цю акцію в розмірах цих фондів, що їх буде можливим виасиґнувати з адміністраційного фонду".

Делеґат відділу 242, В. Найдух зробив внесок, щоби цю резолюцію приняти в цілости. Його внесок піддержує дел. Мик. Олексик. Цю резолюцію було принято одноголосно.

Після цього забрав слово інж. Володимир Коссар і просив Конвенцію дати повновласть Головній Екзекутиві У. Н. Союзу видати пропамятну книгу українських вояків, що брали участь та служили в Американській Армії в часі послідної війни.

Ред. С. Шумейко робить внесок, щоби цю книгу видати в анґлійській мові. Також, щоби вперше порозумітися з іншими українськими орґанізаціями, й коли вони погодяться, то видати її спільно великою книгою. Колиб ці спроби не вдалися, тоді видати її в меншому розмірі У. Н. Союзом у честь тільки наших членів-вояків. Його внесок піддержав делеґат 4 відділу й він перейшов одноголосно.

Делеґат Ю. Павчак апелює до делеґатів, щоб вони взяли тепер на себе обовязок розпродати між членство Пропамятну Книгу У. Н. Союзу за ціну одного доляра.

На цьому голова закрив наради сесії пятого дня.

Шестий День Конвенції.

Ранішну сесію 6-го дня нарад голова проголосив відкритою й покликав до відчитання протоколу з минулого дня нарад секретара Вол. Гірняка. По перечитанні протоколу до слова зголосилися делеґати слідуючих відділів: 288, 8. 204, 332, 438, 292, 140, 173, 130, 429, 350, 102, 168, 112, 130 і 336. Делеґат 345 відділу зробив внесок на закриття лісти делеґатів до дискусії, а його піддержав делеґат відділу 383.

Делеґат 204 відділу Скульський: „Пане голово! Запримічую, що в протоколі немає записаного мого запиту, який звучав приблизно так: „Пане секретарю Статутової Комісії, прошу перечитати мені бодай одного листа, в якому є домагання підвижки платні для наших членів Головної Екзекутиви?"

Відповідь голови: „Думаю, що коли це було пропущено, то не тому, що секретар не хотів записати, але тому, що переочив. Чи не так, пане секретарю?"

Секретар В. Гірняк: „Різні причини бувають до того, що не все є записане в протоколі. Є такі, що не можна всього схопити через те, що кількох делеґатів разом хотять говорити, а є й такі, що ми не записуємо лише тому, що делеґат ані не ставить питання, ані не говорить, лише пробує сваритися й докоряти: Отже сварок ми не записуємо, бо цього подавляюча більшість делеґатів не бажає собі.

Делеґат 8 відділу: „Пан секретар пропустив у протоколі моє одно питання, а саме: „Чи мають члени Екзекутиви ще які інші приходи з Союзу поза визначеною платнею, на яке я одержав був відповідь, що вони не мають".

Делеґат 288 відділу: „Внесок, щоби заплатити делеґатам по $25 денної дієти я піддержував також, тому прошу це записати".

Делеґат 332 відділу: „Немає записаного мого домагання, щоби підвищити винагороду відділовим предсідникам і касієрам, а я бажав, щоби дати їм 1%.

Делеґат 438 відділу: „Я ставив питання, чи то є правда, що за управительство „Свободи" п. М. Мурашко бере $50 місячної платні, а воно пропущене. Отже прошу вставити тепер його й відповідь на нього, що цих $50 не одержує він як винагороду, але на покриття різних місячних розходів у звязку з його працею для „Свободи".

Делеґат 292 відділу, П. Кізел: „З нашого відділу є 3 делеґати, тому потрібно було записувати назвиська делеґатів, коли вони забирали голос. Не інж. Дячун, а я робив той внесок, щоби дати тром головним урядникам із Екзекутиви У. Н. Союзу річної платні по $5,000".

Делеґат 429 відділу, о. Кашуба: „В протоколі було записано, що деякі секретарі платять свої гроші за членів. Це є незаконно".

Голова: „В протоколі є написано, що секретарі визичають, а не платять. Отже в цьому є велика різниця".

Делеґатка 112 відділу, Габрівська: „Дуже жалую, що моє домагання підвишки винагороди для відділових предсідників і касієрів не було взгляднене".

Голова: „Цю справу піднесіть на іншому місці нашої програми".

Делеґатка 23 відділу, А. Прискович, також жалує, що головам і касієрам не вхвалили підвижки одного відсотку.

Делеґатка 262 відділу, О. Придун: „Я була сказала, що секретарам приходиться допомагати членам своїми грішми тоді, коли вони їх не мають на час, а не закладати за них без їх відома, як це хтось з делеґатів твердив".

Делеґатка 262 відділу, О. Придун, зробила внесок, щоби з тими поправками, які були зроблені делеґатами після відчитання, приняти протокол. Її внесок піддержують делеґати відділів 23, 369 і 151. Внесок був принятий одноголосно.

Привітні телеграми, вірші та листи надіслали конвенції наступні орґанізації та громадяни:

М. Костишин, з Джемейка, Н. Й.; А. Вовк, з Гейстінґ-ан-Гудсон, Н. Й.; Православна Церква св. Володимира, з Шікаґо, Ілл.; о. Махник, М. Марцинишин і Т. Ґула, з Вілмінґтон, Дел.; Відділ ч. 106 У.Н.С., з Шікаґо, Ілл.; Православна Церква св. Володимира, з Ню Йорк, Н. Й.; Відділ ч. 204 У.Н.С., з Ню Йорк, Н. Й.; Український Жіночий Хор, з Шікаґо, Ілл.; Відділ ч. 112 У.Н.С., з Клівленд, Огайо; Український Американський Сівік Сентер, з Шікаґо, Ілл.; Відділ ч. 230 У.Н.С., з Йонґставн, Огайо; Відділ ч. 283 У.Н.С., з Оборн, Н. Й.; фамілія Стецьків, з Бофало, Н. Й.; Консисторія Американської Української Православної Церкви, з Пітсбурґ, Па.; Юліян Стецьків, з Лакавана, Н. Й.; Товариства Української Православної Громади, з Бостон, Масс.; Вілйєм Шупляк, з Ст. Луіс, Мо.; Відділ ч. 361, з Ню Йорк, Н. Й.; Флоренс і Юліян Стецьків, з Лакавана, Н. Й.; Василь Кокорудз, з Медісон, Ілл.; Юрій Гоголь, з Савтпорт, Конн.; Йосиф Катулька, з Ню Йорк, Н. Й.; Відділ ч. 168, з Перт Амбой, Н. Дж.; Укр. Прав. Авт. Катедра св. Володимира, з Філядельфії, Па.; Відділ ч. 81 У.Н.С., з Кортіс Бей, Мд.; Відділ ч. 393, з Джерзі Сити, Н. Дж.; Відділ ч. 103, У. Н. С., з Мілвокі, Віск.

Після того предсідник покликав секретаря Статутової Комісії, інж. В. Коссара, до відчитання дальших проєктів. Інж. Коссар читає:

3) Також було піднесено відділами, щоб збільшити нагороду відділовим предсідникам і касієрам відповідно до числа членів. На XX Конвенції було рішено, щоб вони одержували по 50 центів від нових членів. Дискутуючи над цією пропозицією, Статутова Комісія пропонує віддати це побажання для розгляду Головного Уряду У. Н. Союзу.

4) Проєкту задержування дивіденди в Союзі, Статутова Комісія не рекомендує тому, що для переведення його треба збільшити персонал, що потягнулоб дуже поважні видатки, які не оплатяться для Союзу.

5) Домагання відділів, щоб відділовий касієр був бондований на кошт Союзу, а не відділом, є неоправдане, бо ця справа належить до відділу як до вистачальної адміністраційної одиниці й входить у круг його ділання.

6) Домагання відділів, щоби Союз оплачував грошеві посилки від відділів, рент домів і т. д., Статутова Комісія уважає, що ці видатки збільшилиб тягар каси головної канцелярії, яка не має відповідних фондів на це, тому вона не рекомендує цього проєкту, одначе не має нічого проти цього, щоби Світла Конвенція застановилася над цею важною справою.

7) Кілька відділів висловили побажання, щоб давати поміч студіюючій молоді, зглядно тій молоді, яка належить до молодечого департаменту. Статутова Комісія довідалася, що Союз виплачує рік-річно для старшої молоді поміч у сумі від 2 до 2 і пів тисяч долярів, цебто видає всі гроші призначені й зібрані на ту ціль. Члени молодечого департаменту не платять нічого на цей фонд і тому не можуть дістати помочі.

8) Поважну увагу звертають відділи на поширення членства. Це їх бажання має велику вартість для Союзу. Йде тут мова про те, щоб створити новий департамент для поширення членства. Також говориться в декотрих проєктах, щоб у тій цили видати інформативні памфлети та брошурки, видрукування статуту з інформативною частиною про успіхи Союзу та вживання для тої цили й радіових станиць. Статутова Комісія витає ті глибокі й корисні думки нашого членства і рекомендує головному секретареві, щоб ужив заходів до поширення цеї ділянки в міру потреб і часу. Над цею так важною справою повинен Головний Уряд добре застановитися й поробити відповідні пляни для тої праці в скорому часі.

9) Частинно в доповненні останнього проєкту йдуть проєкти кількох відділів, щоб видати стінні чи книжкові календарі Союзу і, як є бажання деяких відділів, давати їх даром для членів. Статутова Комісія вповні розуміє, що видання кілька десяток тисяч одного стінного календаря і вислання його даром для членів, потягне за собою дуже поважні видатки, хоч, з другої сторони, цей календар може служити за успішний пропаґандивний чинник не лише по домах українських родин, але також і по орґанізаційних домах, галях і клюбах. Тому Комісія рекомендує Головному Урядові взяти цю думку під розвагу і по можности вводити в життя, якщо Головний Уряд не стрінеться з непередбаченими труднощами.

10) Продовжуючи думки відділів про поширення Союзу не лише в ЗДА, але й Канаді — є проєкти, щоб у Канаді відкрити філію Союзової канцелярії. Беручи в увагу заслухані звіти на цій Конвенції та успіхи в поширенні Союзу взагалі, а зокрема в Канаді (на XX Ковенції було лише трьох делеґатів і вони заступали 800 членів, а на XXI є вже 18, які вже заступають 3,000 членів-союзовців в Канаді) — Статутова Комісія, а ми віримо, що з нами й Світла Конвенція — витає той успіх наших братів-союзовців у Канаді та пропонує цю справу залишити до розпорядимости Головній Екзекутиві, яка за згодою Головного Уряду введе в життя цю постанову в такому часі й у такій формі, як цього буде вимагати добро та поширення Союзу.

11) Перенесення осідку централі Союзу й Свободи до Ню Йорку. Ця справа була вже порушувана в минулому й тому не є дивним, що була вона порушена відділами і тепер. Вона — ця справа — буде ставати щораз більш актуальною. Взявши в увагу обставини та потреби, Статутова Комісіна рекомендує Світлій Конвенції взяти в увагу цей проєкт і дати відповідні доручення Екзекутиві Головного Уряду провірити можливости та кошти й предложити їх на найближчому річному засіданні Головного Уряду до остаточного вирішення.

12) При анґажуванні орґанізаторів належить ужити всіх заходів, щоб ними були молоді люди з обох полів. Статута Комісія рекомендує, щоб головний секретар мав це в пильній увазі.

Також були висказані в проєктах побажання, щоб підготовляти молодь у журналістиці, а саме: притягати й запрацьовувати молоді сили в редакторському складі часописі чи публікаціях, видаваних коштом Союзу.

Рівнож були побажання дати можливости молодим членам Союзу занимати пости головних урядників та тим способом підготовляти нові кадри до перебрання у відповідний час тих функцій, які зараз виконуються старшими особами. Також вплинули проєкти до Статутової Комісії, що пропонують створити два додаткові уряди в Екзекутиві Головного Уряду, а саме: додати заступника для головного секретаря й заступника для головного касієра. Цими заступниками малиб бути молоді люди. До останнього проєкту, а саме — створення додаткових двох постів — Статутова Комісія зазначує, що вже теперішнє число урядників виносить 21 членів, та що в порівнанні з іншими, того самого роду обезпеченевими інституціями — це число є надто велике і тому Комісія цього проєкту не рекомендує. З другої сторони, ця Комісія всеціло піддержує думки відділів відносно притягнення більше молодих сил до всіх діянь Союзу, так в уряді, як і праці по відділах Союзу.

13) Зниження відсотків від позичок з 4% на 2%. Цього проєкту Статутова Комісія не рекомендує виконати тому, що теперішна процентова стопа в Союзі є нижчою чим деінде.

14. Дім Старців і Сиротинець. В тій справі буде предложене окреме внесення для вирішення Світлій Конвенції.

15. В справі орґану У. Н. Союзу — Свободи і Юкрейніен Вікли були внесені проєкти відносно його побільшення, підвищення ціни передплати для членів Союзу на 5 центів місячно, збільшення доходів часопису дорогою оголошень, поміщування відповідного матеріялу за поширенням членства Союзу, поміщування пошукувань скитальців, поширенням часопису через розпродаж його по кіосках (стендах), змінити напрям Свободи (проєкт одного відділу), створення Редакційної Комісії, яка малаб право рішати про все, що є звязане зі Свободою, а також дістати більше редакторських сил.

Покликуючись на параґраф 32, сторона 14 нової книжки, та ухвалений додаток до того параґрафу і дотеперішною схемою — Статутова Комісія стверджує, що Головний Уряд є обовязаний повищі проєкти взяти в увагу для евентуального використання їх, а відносно напрямку Свободи, то ця Комісія є такої опінії, що цей наш офіційний орган повинен продовжувати той напрям, яким він руководився дотепер, маючи на увазі добро наше як горожан дорогої нам нової Батьківщини — ЗДПА, і добро наше як членів Союзу, та загальне добро українського народу.

16) **Злука всіх допомогових орґанізацій.** До проєкту злуки всіх українських допомогових орґанізацій в одну велику орґанізацію — Статутова Комісія витає цю думку, яка є виявом конструктивних обєднавчих почувань українців, і тому булоб добре — по думці Статутової Комісії — вибрати Комісію з 5 членів, а саме 4 членів вибрати на цій Конвенції, а одного члена хай назначить Екзекутива Головного Уряду споміж себе і тоді хай ця Комісія провірить можливости злуки та подасть свій звіт наступній XXII. Конвенції.

17. Крім повище згаданих проєктів були ще й такі проєкти чи апелі: 1) Відбувати всі Конвенції в Ню Йорку, або лише в тих осередках, де є найбільше число відділів; 2) Дивіденду для членів не посилати через відділи, але прямо до них; 3) Давати всі інформації на переносних листах членів Союзу; 4) Видрукувати ґратуляційні побажання з нагоди ново-народжених дітей і вислати їх до секретарів, які відтак повинні висилати їх для батьків; 5) Не вибирати з одної місцевости більше чим одного головного урядника; 6) Висилати для кожного члена статут; 7) Приймати до Союзу мужчин у віці до 60, а женщин у віці до 55 років життя! 8) Давати кращу платню орґанізаторам; 9) Не числити молодим членам по 30 центів за Свободу; 10) Подавати до відома адреси делеґатів 30 днів перед Конвенцією; 11) Завести грамоти каліцтва і слабости; 12) Щоб річне засідання не тривало довше чим три дні; 13) Не вимагати метрики при вписанню від осіб вище 40 років життя; 14) Звіти Головних Урядників не читати на Конвенції, але видрукувати й роздати їх делеґатам, хай вони самі їх читають; 15) Зліквідувати малі відділи — Статутова Комісія доручає Екзекутиві Головного Уряду і всьому Головному Урядові використати ці побажання та котрі можливо перевести в життя.

Крім тих проєктів було ще й багато інших, яких Статутова Комісія не могла брати під увагу тому, що були не практичними й противилися статутові У. Н. Союзу.

18. На закінчення Статутова Комісія хоче ще звернути увагу на проєкт, що був предложений відділом 200, а саме: видрукувати Пропамятну Книгу членів Союзу, які служили в Американській і Канадійській Арміях на добру намятку і доказ відданости українців до устрою країв, в яких вони живуть і уважають своїм. Статутова Комісія вірить, що шановні делеґатки й делеґати приймуть щиро цю доцільну пропозицію, тому рекомендує Конвенції винести окрему ухвалу, щоби Екзекутива Головного Уряду поширила думку про видання Пропамятної Книги на всі інші українські орґанізації в ЗДПА і по можности видати цю книгу скоро, як лише матеріяли потрібні для неї будуть зібрані. Колиб, однак, ця справа стрінула труднощі в виданні такої загальної Пропамятної Книги, тоді Статутова Комісія рекомендує, щоб Головний Уряд У. Н. Союзу видав самий таку книгу своїх членів.

За Статутову Комісію:
Юліян Павчак, голова, інж. Володимир Коссар, секр.

Після відчитання цього звіту, делеґат 264 відділу зробив внесок, щоби Конвенція дала вотум довіря Статутовій Комісії. Його піддержав делеґат 184 відділу. Цей внесок приняли делеґати рясними оплесками.

Сиротинець і Захист для Старців.

Головний Секретар, Д. Галичин: „Питання Сиротинця й Захисту для Старців ми широко обговорювали на минулій Конвенції, тому, переговоривши це ще раз зі Статутовою Комісією, пропонуємо Конвенції затвердити таку резолюцію:

„Маючи на увазі ці переговори, які провадила Екзекутива У. Н. Союзу зі зарядом Сестер Служебниць у Філядельфії, або буде говорити з якоюсь іншою українською орґанізацією на подібних умовинах, Конвенція доручає Головному Урядові У. Н. Союзу закупити за призбирані гроші, на ту ціль фонди, посілість, та передати її Чинові Сестер Служебниць через „Дід оф Трост" з назвою „Приют У. Н. Союзу", на таких умовинах: „Усі члени У. Н. Союзу матимуть першенство в приняттю до приюту.

Приняті члени будуть повинуватися всім правилам приюту, встановленими Чином Сестер Служебниць.

„Для зміни цілей приюту, або продажі посілости, треба обопільної згоди Головного Уряду У. Н. Союзу та Чину Сестер Служебниць.

„На випадок перенесення Чину Сестер Служебниць зі ЗДПА, посілість-приют переходить назад на ласність У. Н. Союзу, або за згодою У. Н. Союзу, на таку орґанізацію, яка буде продовжувати працю приюту на цих самих умовах".

Після перечитання резолюції, М. Мурашко, головний предсідник У. Н. Союзу, дав пояснення, що про сиротинець вже говорили зі Сестрами Служебницями, які дали запевнення, що будуть трактувати всіх однаково, без огляду на їх релігійну приналежність.

До слова над тою резолюцією зголосилися делеґати слідуючих відділів: 135, 221, 3, 253, 219, 20, 429, 221, 316, 155, 370, 117, 385, 374, 338, 47 і 383.

Делеґат 135 відділу: „Хвальна Президіє, шановні делеґатки й делеґати! Пропозиції, які були читані нам у цій резолюції є дуже добрими й тому я роблю внесок, щоб їх приняти так як були відчитані".

Д-р Вол. Ґалан: „Піддержую внесок цей з тою заміткою, щоби вставити таку поправку, щоб усе це могло відноситися не лише до Сестер Служебниць, але й іншої орґанізації, цебто дати вільну руку Головному Урядові зробити так, як він буде вважати за найвідповідніше".

Делеґати відділів 221, 3 і 253 піддержують також цей внесок з поправкою.

Делеґат відділу 50: „Ми вже не один раз обговорювали цю справу, отже даймо тепер вільну руку Головному Урядові виконати цю справу так, як він буде вважати за відповідне".

Делеґат 219 відділу, о. Колодницький: „Правдою є, що самі ми ніколи не зможемо вдержати приюту, бо є це дуже коштовною річею. Навіть колиб ми зібрали сто тисяч долярів, то цього буде замало. Сестри Служебниці одинокі зможуть його вдержати, бо вони є до цього покликані. Одначе до цього проєкту-резолюції потрібно зробити поправку таку, яка забеспечувалаб усім членам право релігійної свободи. Навіть хоронити людей потрібно кликати таких священиків, до якої церкви померший належав. Тому вважаю, що цю справу потрібно ще раз переговорити з провідними колами всіх наших церков".

Д-р В. Ґалан: „До цього часу ніхто не робив кривди для нікого й напевно в будуччині не буде робити. Тому, на мою думку, про ці справи немає потреби так довго говорити, а ще й тоді, коли ми всі годимося з тим, що цього завдання ніхто не виконає поза Сестрами Служебницями".

Головний предсідник, М. Мурашко: „Про всі ці справи, які порушували передомною делеґати, ми вже говорили з Сестрами Служебницями й маємо забезпечення від них. Ми не можемо йти за порадами в цій справі до духовних властей, бо цю справу має вирішити наша Конвенція. А ця Конвенція напевно винесе такі рішення, що переконання кожного члена Союзу, якщо він піде до цього приюту, будуть пошановані".

Містоголова Конвенції Петро Кучма, просить делеґатів скоротити дискусії, бо всі їх пропозиції має Головний Уряд на увазі.

Д. Галичин: „Все, що ви тут чули, шановні делеґати, було лише в загальних нарисах вам представлене, а ми в подробицях це все розглядали й тому будьте певні, що кривди нікому не буде зроблено. Зрештою, все це матиме на увазі також і наш правний дорадник, коли робитиме для Союзу цю угоду".

Делеґат о. Кашуба: „Годжуся з моїми попередниками і дякую Головному Урядові, що веде всі справи так добре. До цього часу ми не мали одного випадку, щоб у тій справі сварилися православні з католиками".

Делеґат 221 відділу, Васильовський: „Зараз у католицькому приюті є один наш член православний, але його в цьому приюті навіть дуже добре шанують і трактують".

Делеґат 316 відділу: „Чи то правда, що наші Сестри Служебниці з Рочестер збирають гроші й хотять злучитися та перебрати цей приют?"

М. Мурашко: „Прошу вас не мішати Сестер Василіянок з Сестрами Служебницями, тими, які завідують приютом. Це є зовсім відмінний Чин Сестер і вони роблять зовсім іншу роботу. Памятайте, що є різні Чини Сестер".

Делеґати відділів 155, 376, 317, 385 і 374 зрікаються слова.

Делеґат 47 відділу додає до проєкту - резолюції, щоби можна було зробити раз у рік кампанію за придбанням фондів на ту ціль.

Делеґат 135 відділу зробив внесок, щоби зі згаданими тут додатками д-ра Ґалана й дел. від. 47, приняти його резолюцію. Його піддержує делеґат 221 відділу. Внесок перейшов одноголосно.

Одноразова винагорода за довголітню працю.

Головний секретар, Д. Галичин, зреферував справу винагороди за довголітню працю в Союзі і „Свободі", а відтак перечитав слідуючу резолюцію:

1. „У справі винагороди за довголітну працю, Конвенція ухвалює дати винагороду таким:

а) Головним урядникам, що заняті постійно в головній канцелярії,

б) Редакторам, що працюють постійно в редакції „Свободи",

в) Робітникам головної канцелярії, адміністрації та друкарні „Свободи".

2. Цю винагороду зможуть дістати згадані тут урядники, редактори й робітники не скорше як по 10 роках постійного заняття й то тільки тоді:

а) Як вони будуть змушені оставити свій уряд або з причини фізичної або умової недуги, яка буде підтверджена лікарем назначеним головним екзекутивним комітетом У. Н. Союзу.

б) Як вони будуть відправлені з праці з незалежних від них причин, коли це мова про редакторів і робітників,

в) Як вони не будуть перевибрані Конвенцією, коли це мова про головних урядників,

г) Як вони осягнуть 65 років життя".

3. „Сума винагороди буде така:

а) По 10 роках служби — 3-місячна платня
по 11 роках служби — 4-місячна платня
по 12 роках служби — 5-місячна платня
по 13 роках служби — 6-місячна платня
по 14 роках служби — 7-місячна платня
по 15 роках служби — 8-місячна платня
по 16 роках служби — 9-місячна платня
по 17 роках служби — 10-місячна платня
по 18 роках служби — 11-місячна платня
по 19 роках служби — 12-місячна платня

б) При означенні висоти цих місячних винагород, треба брати завжди під увагу суму останньої місячної платні при відході.

в) Сума цеї винагороди не може бути ніколи вижчою як річна платня даного урядника, редактора чи робітника.

4. „Усі дотеперішні літа служби урядників, редакторів і робітників мають бути зачислені при виплаті згаданої тут винагороди.

5. „Ухвала щодо цих винагород входить в життя з днем 1-го липня, 1946 року".

До дискусії над відчитаною резолюцією зголосилися делегати слідуючих відділів: 230, 70, 61, 39, 94, 361, 130, 20, 334, 167, 98, 433, 130, 117, 345, 42, 403 і 374.

Делегат 230 відділу: „Правдою є, що робітникам належиться винагорода, але щоби було можна їм її дати, то я пропоную, щоби і робітники вкладали щось до того фонду. Треба стягати певну суму з їх платні кожного місяця, а відтак зможемо давати їм винагороду. Зробити таке, як мають інші, що дають пенсію своїм робітникам".

М. Мурашко: „Панове, це не є жадна пенсія, а буде це поміч для тих, що довгі роки працювали постійно для Союзу й „Свободи". Ми представили вам найкращий план помочі для наших заслужених працівників. Ми не хочемо заводити чогось такого, що відтак не можна булоб нам виконати. Про все це ми вже питали наших робітників і всі вони годяться на цей плян".

Делегат о. Кашуба зробив внесок, щоби перейти до порядку дня й не забирати дорогого часу над справою, якої не можна інакше зробити.

Делегат 70 відділу годиться вповні з цею резолюцією.

Делегат Пігуляк: „Прошу Головного Уряду обережно підходити до фондів Союзових, яких немає так дуже багато".

Делегат 54 відділу: „Звідки візьмете грошей на цей фонд?".

Делегат 220 відділу повторив слова свого попередника.

М. Мурашко: „Окремих фондів на це нам не потрібно, бо дані виплати булиб роблені з адміністраційного фонду. Отже ніхто з членів не був би покривджений, як це дехто з делегатів говорить. Тут немає нічого такого, щоби аж могло пошкодити нашим фондам. Роблять так усюди, то і нам потрібно це зробити. Цеж не є ніяка пенсія, а тільки маленька винагорода за довголітню працю".

Делегат 50 відділу: „Роблю внесок, щоб цю резолюцію приняти так як була вона відчитана".

Делегат 98 відділу: „Пане предсіднику, прошу сказати нам, чи робітники в Видавництві „Свободи" й Головному Уряді платять сошіел секюриті?"

М. Мурашко: „Так, платять".

Делегати відділів 30, 117, і 347 піддержують внесок дел. від. 50.

Делегат 364 відділу: „Не годжуся з цею пропозицією".

Делегат 94 відділу: „Годжуся, щоби давати таку винагороду всім робітникам „Свободи" й робітникам у Головному Уряді У. Н. Союзу, але зате не годжуся, щоб там входили і члени Екзекутиви Головного Уряду".

М. Мурашко: „Чому тим робітникам відмовляти цеї допомоги? Хіба вони не заслугують її за довголітні труди для Союзу?"

Голова Конвенції, д-р П. Дубас, вияснив ще раз цю справу і дав внесок під голосування. Проти внеску було 9 голосів. Всі решта інші делегати голосували за тим, щоб резолюцію приняти так, як була вона відчитана.

Делегат 219 відділу, о. Колодницький: „Годжуся з тією резолюцією, бо вона є навіть моральна, лиш прошу сказати мені, чи бувшому редакторові п. Ревюкові заплатите також за його довголітну працю?"

М. Мурашко: Йому заплачено при відході в 1945 р. за 3 місяці, а що конвенційна ухвала входить в життя з 1-шим липнем 1946 р., то очевидно, вона до нього не може відноситись.

Виплати на Культурно-Освітні Цілі й Установи.

Цю справу зреферував головний секретар Д. Галичин і відчитав резолюцію такого змісту:

„Конвенція ця рішає вділити з Народного Фонду $12,300.00 на такі цілі: $7,500.00 на Злучений Українсько - Американський Допомоговий Комітет; $2,000.00 на Видавництва Українського Конгресового Комітету; $1,000.00 на Американський Червоний Хрест; $300.00 на Сиротинець у Філядельфії; $250.00 на Вищу Школу в Стемфорд; $250.00 на Українську Католицьку Жіночу Академію в Факс Чейс; $150.00 на Український Православний Семинар у Філядельфії; $150.00 на Український Православний Семинар у Ню Йорку; $250.00 на Дім Старців у Словсбург; $250.00 на Вищі Освітні Курси в Винипеґу, Канада".

Після відчитання цеї резолюції делегат 345 відділу зробив внесок, щоб цю резолюцію вповні приняти. Її внесок піддержала делегатка 397 відділу.

Е. Ляхович, головний радний: „Перед голосованням звертаю одну маленьку увагу, а саме: в тій резолюції є пропущено, щоб дати помічі ново-створеній організації, якої завданням є помагати нашим ученим у їх праці на скитальщині".

Д. Галичин: „Ця справа передана Комісії Просьб і Скарг для розглянення.

Делегат з відділів 422 — 111: „З читаної резолюції довідуюся, що вділюємо мочомі православним семинаріям, тому питаю, де є ті семинарі та скільки є в них студентів?"

Д. Галичин: „На це питання не можу відповісти в подробицях, лиш скажу хіба те, що маємо листи-просьби від двох православних семинарів".

Делегати відділів 345 і 397 піддержують внесок, щоби цю резолюцію приняти в цілости. Внесок перейшов одноголосно.

Звіт Комісії Просьб і Скарг.

Звіт за Комісію Просьб і Скарг здав її голова:

„Пане предсіднику й ви шановні делегати! Комісія Просьб і Скарг, зложена з пятьох членів, зійшлася на своє засідання в 9 годині рано дня 27. березня, 1946 року, й уконституувалась як слідує: Петро Остапчук, делегат 142 відділу, голова, Йосиф Коцовський, делегат 106 відділу, секретар в українській мові, Вілліям Б. Гузар, делегат відділів 289-269, секретар в англійській мові, Катерина Лукач, делегатка відділів 282-154 та Юлія Конюх, делегатка відділу 223 як члени Комісії.

Після того ця Комісія оглянула 81 просьб для вділення запомоги й виготовила таку заяву:

„Комісія Просьб і Скарг старалася совісно виконати своє завдання. Ми оглядали всі аплікації, просьби й скарги та одноголосно вирішили дати всім поміч, хоч би і малу, навіть для тих членів, які на підставі нашого статуту не мали достаточних підстав домагатися такої допомоги. З нагоди цеї Конвенції ми рішили дати їм бодай по $25 і тим виказати, що Батько Союз є дійсним опікуном своїх членів.

„Не могли ми полагодити лише таких просьб, які не мали виповнених відповідних аплікацій, або не відносилися до нашої Комісії. Отже справи таких членів передали ми до Головного Уряду до полагодження:

1. Марія Троць, яка не доручила відповідної аплікації.

2. Анна Кравчишин, яка не прислала відповідної аплікації,

3. Іван Чубатий, який не прислав аплікації,

4. Розалія М. Куземчак, яка ще не закінчила середньої школи й тому за скоро ухвалювати їй допомогу,

5. Михайло Дубаневич, який не платить до Союзу вкладок, бо є на безплатному продовженні й тим самим не управнений до жадної допомоги,

6. Відділи 63, і 236 домагаються полагодити такі справи, які належать до Статутової Комісії,

7. Відділ 389 домагається такої ухвали, щоби У. Н. Союз спроваджав до Америки імігранта,

8. Відділ 36 не прислав відповідної аплікації,

9. Справа відділу Українських Ветеранів. Вони хочуть, щоб Союз поміг їм купити прапор.

Усі ці справи ми передали до Головного Уряду для полагодження.

На тому ми закінчили наше урядування.

За Комісію Просьб і Скарг:

Петро Остапчук, голова; Йосиф Коцоловський,

і Вілліям Б. Гузар, секретарі.

Після того звіту голова Комісії Просьб і Скарг покликав членку Комісії Юлію Конюх до відчитання імен і назвищ тих членів і членок, яким ухвалено дати поміч.

Запомоги з запомогового фонду:

Відділ 1, Цап Йосиф, $35.00; від. 1, Хрущ Лука, 35.00; від. 1, Катанчик Павло, 35.00; від. 1, Копицянський Петро, 35.00; від. 1, Лазовський Іван, 35.00; від. 1, Пацканик Михайло, 35.00; від. 2, Дубець Анастазія, 30.00; від. 2, Малеш Матвій, 35.00; від. 7, Тима Андрій, 40.00; від. 8, Чолій Василь, 40.00; від. 8, Дучинський Іван, 75.00; від. 8, Шиманський Микола, 30.00; від. 8, Малюх Франко, 40.00; від. 10, Дутканич Яків, 40.00; від. 10, Журав Лукач, 35.00; від. 20, Рубаха Данило, 50.00; від. 21, Дольний Іван, 25.00; від. 22, Ласковський Володимир, 50.00; від. 28, Шеременда Марко, 25.00; від. 30, Гамівка Дмитро, 35.00; від. 39, Клюсик Анна, 25.00; від. 39, Кудлик Филип, 40.00; від. 53, Кінцак Василь, 50.00;від. 56, Чмерит Данило, 35.00; від. 56, Кітляр Катерина, 35.00; від. 62, Бідей Марія, 35.00; від. 64, Матіяш Михайло, 50.00, від. 70, Онисик Антін, 35.00; від. 74, Куць Йосиф, 35.00; від. 77, Йоган Анна, 25.00; від. 81, Миськів Петро, 40.00; від. 85, Кривоцій Клим, 25.00; від. 85, Борецька Марія, 25.00; від. 87, Максимик Семен, 35.00; від. 91, Возничак Юрій, 35.00; від. 91, Любка Анна, 25.00; від. 96, Дрозд Михайло, 25.00; від. 96, Грицай Іван, 35.00; від. 96, Кріль Андрій, 35.00; від. 99, Бурко Дмитро, 35.00; від. 106, Чергавий Іван, 40.00; від. 109, Мороз Олекса, 35.00; від. 112, Мещишин Текля, 30.00; від. 123, Козій Олеся, 30.00; від. 123, Солян Микола, 30.00; від. 124, Бала Михайло, 50.00; від. 130, Тимців Ілько, 35.00; від. 138, Качмарик Денис, 25.00; від. 147, Коромець Іван, 40.00; від. 155, Гойда Михайло, 40.00; від. 161, Рудакевич Олекса, 40.00; від. 168, Космина Софія, 25.00; від. 168, Боролецький Панько, 35.00; від. 168, Раб Ганька, 25.00; від. 169, Ястжомб Йосиф, 35.00; від. 175, Поливка Яків, 35.00; від. 179, Стеців Михайло, 25.00; від. 179, Панчак Петро, 25.00; від. 181, Граб Йосиф, 35.00; від. 185, Салецький Михайло, 35.00; від. 186, Когут Марія, 30.00; від. 186, Сухиня Фені, 30.00; від. 187, Сенчук Теодор, 40.00; від. 198, Фучило Яків, 25.00; від. 201, Борецький Гілярій, 35.00; від. 202, Кісак Анна, 35.00; від. 204, Чорній Іван, 50.00; від. 204, Лотоцький Микола, 25.00; від. 204, Мартинюк Петро, 50.00; від. 206, Бардачевський Йосиф, 35.00; від. 206, Швець Андрій, від. 213, Манків Олекса, 35.00; від. 219, Шайняк Микола, 50.00; від. 219, Миськів Михайло, 35.00; від. 221, Буцяк Йосиф, 45.00; від. 221, Канонік Семен, 40.00; від. 221, Мацюк Теодора, 35.00; від. 221, Канюга Катерина, 50.00; від. 223, Фещак Дмитро, 40.00; від. 223, Мараз Петрунеля, 40.00; від. 223, Швайлик Ізидор, 40.00; від. 227, Дрост Юрій, 30.00; від. 230, Мисливий Іван, 30.00; від. 230, Присташ Юрій, 30.00; від. 230, Кашуба Юрій, 25.00; від. 233, Задорожний Іван, 35.00; від. 237, Лужицька Ева, 25.00; від. 251, Форналь Іван, 35.00; від. 252, Сливка Іван, 30.00; від. 254, Загачевський Дмитро, 35.00; від. 254, Вовк Марія, 25.00; від. 259, Коропась Катерина, 35.00; від. 259, Пелех Теодор, від. 276, Надзяк Гаврил, 50.00; від. 280, Вендель Андрій, 40.00; від. 283, Курочка Захарій, від. 291, Панькевич Микола, 35.00; від. 300, Бережанський Дмитро, 50.00; від. 300, Кухта Іван, 35.00; від. 303, Мерик Анастазія, 25.00; від. 305, Гуменюк Марія, 35.00; від. 305, Котис Михайло, 35.00; від. 308, Лесиганич Петро, 40.00; від. 316, Завацький Михайло, 40.00; від. 323, Шиляк Василь, 50.00; від. 330, Алисейчук Олександер, 35.00; від. 334, Литвак Василь, 35.00; від. 334, Мазур Іван, 40.00; від. 334, Бовт Павло, 50.00; від. 339, Сорока Марія, 50.00; від. 342, Цап Йосиф, 35.00; від. 348, Крут Анна, 25.00; від. 349, Жудовський Дмитро, 50.00; від. 350, Сливінський Михайло, 40.00; від. 361, Романишин Стефан, 35.00; від. 361, Зборовська Ева, 35.00; від. 364, Лопушанський Іван, 35.00; від. 371, Олексів Марта, 35.00; від. 371, Романків Григорій, 35.00; від. 379, Пилипів Катерина, 35.00; від. 388, Матковська Юлія, 35.00; від. 388, Сорока Ілько, 25.00; від. 396, Катириняк Іван, 35.00; від. 407, Гнатусько Розалія, 25.00; від. 407, Демчка Юлія, 25.00; від. 408, Курятник Марія, 25.00; від. 413, Калат Розалія, 50.00; від. 445, Касюхнич Гелина, 25.00.

Стипендії для української молоді:

Відділ 7, Капітула Анна, $50.00; від. 7, Ковальчик Катерина, 50.00; від. 25, Клос Анна, 25.00; від. 31, Чачко Йосиф, 50.00; від. 63, Сухорський Йосиф, 50.00; від. 63, Лукавський Іван мол., 50.00; від. 63, Опалка Павло, 75.00; від. 63, Шанайда Микола, 50.00; від. 63, Шайка Михайло, від. 75, Присташ Йосиф, 75.00; від. 85, Шараварко Марта, 50.00; від. 163, Бохей Йосиф, 75.00; від. 228, Скринковський Петро, 50.00; від. 229, Гулька Іван, 50.00; від. 230, Павловський Стенлі, 50.00; від. 230, Мохнацька Гелина, 50.00; від. 231, Кулик Юрій, 50.00; від. 231, Кулик Михайло, 50.00; від. 271, Кнап Юлія, 50.00; від. 287, Ленціс Михайло, 50.00; від. 292, Медвідь Вірджінія, 35.00; від. 292, Медвідь Микола, 75.00; від. 304, Грубяк Марія, 50.00; від. 317, Там Григорій, 50.00; від. 330, Годівський Богдан, 50.00; від. 364, Лялик Олександер, 50.00; від. 371, Височанська Олеся, 50.00; від. 389. Дубовенко Надя, 35.00; від. 340, Полянський Володимир, 35.00; від. 432, Ричард Михайло, 75.00.

Після відчитання тих членів, що ухвалено їм дати допомогу, до слова зголосилися делегати відділів 298 і 397. Делегат 298 відділу звернув увагу, що пропущено було Т. Липку, члена їх відділу. Делегат 397 відділу хотів вияснення, чи поміч для студентів є стипендією чи позичкою?

Д. Галичин: „Це є мала стипендія-позичка. Одначе, цеї позички ніхто з членів не звертає і тому той фонд не прибуває, а все вичерпується. Отже тому не можемо дати помочі нашій студіюючій молоді такої, як би було потрібно їй дати. Якщо подбаємо всі про те, щоб після закінчення студій наша молодь звертала ці стипендії-позички до каси У. Н. Союзу, то будемо мати більше фондів і допоможемо в будучині краще нашим членам-студентам.

Делегат 50 відділу: „Чи є просьба з нашого відділу?"

Такі самі питання поставили делеґати відділів 389 і 355. Останний додає, що член їх відділу є інвалідом, тому просить, щоб Головний Уряд У. Н. Союзу пішов йому на зустріч.

До слова голосяться делегати ще таких відділів: 5, 94, 56, 290, 173, 140, 268, 374, 42, 128, 360, 31, 350 і 163.

Делегат 5 відділу, Іван Сидор: „Панове, ми цю Комісію вибирали, й після її звіту виходить, що вони розглянули всі просьби справедливо. Тому прошу вас довго не дискутувати над ними. Я роблю внесок, щоби приняти їх звіт та вділити їм вотум довіря".

Делегат 94 відділу: „Особисто я був вніс просьбу на письмі, щоб уділити помочі для хору „Думка" в Дітройт, але цеї справи чомусь не полагоджено. Тому прошу полагодити її тепер. Ця справа є важною, бо цей хор хоче видати рекорди своїх пісень".

Відповідь члена Комісії Просьб і Скарг: „Ми брали цю справу під розвагу, але прийшли до заключення, що не маємо на це відповідних фондів, тимбільше, що це є льокальна справа. Отже, коли ми взялиб її під розвагу й дали якусь поміч, то тоді требаб взяти під увагу також і всі інші просьби, які тут наспіли, а які відносяться до льокальних справ.

Голова Конвенції уділює ще три хвилині часу на дискусії над прохaнням 94 відділу.

Делегат, адв. Т. Свистун: „Маю велику любов до української пісні й доброго хору, а цей хор належить до найкращих. Їх потрібно піднести на дусі, тому роблю внесок, щоби цьому хорові вділити на виданя рекордів суму $150.00". Його внесок піддержали делегати відділу 94, Заблоцький і Машталер.

М. Мурашко: „Панове, не маю нічого проти цього внеску, але памятаймо, що ви відкриваєте двері для всіх хорів і місцевих організацій та шкіл. Тому прошу вас подумати добре над цим".

Делегат 291 відділу: „Це не є на хор, а на виданя рекордів".

Ред. Степан Шумейко: „Маємо ми дуже добрий хор і в Ню Йорку, який, як мені вже відомо, також хоче видати свої рекорди. Отже, якщо дамо поміч першому, то й другому не зможемо відмовити, хоч фондів не маємо на це".

Голова Конвенції: Отже, панове, маємо внесок, щоби вділити помочі хорові „Думка" в Дітройт $150.00 на видання рекордів. Хто є за внеском? За внеском, після точного підрахунку, було 23 делегати. Всі решта були проти внеску, тому внесок перепав великою більшістю голосів.

Делегатка 290 відділу, Михайлина Іваник: „Хочу знати, що сталося з просьбою з 81 відділу?" Відповідь: „Ця справа не належить до цеї Комісії".

Делегат 173 відділу: „Немає в нас грошей на всі допомоги, тому не дуже домагаймося їх".

Делегат 268 відділу: „Чому не вділено допомогу членові 268 відділу?" Відповідь: „Тому, що не правильно була виповнена просьба. Отже ми відослали справити аплікацію".

Делегат 129 відділу: „Батько має 11 дітей, обставини дуже погані, тому прошу Головного Уряду взглядніти просьбу того члена".

Відповідь: „Постараємось розглянути цю справу й задовільно полагодимо її".

Делегат 374 відділу: „Не чув я, що сталося з просьбою члена М. Біляка " Відповідь: „Не було виповненої відповідної аплікації".

Делегат 370 відділу: „Що сталося з просьбою з нашого відділу?" Відповідь Комісії: „Не було аплікації".

Делегат 31 відділу: „Було читано мильно назвисько нашого студента. Він називається Чачо, а не Цяцько, як було згадано".

Відповідь Комісії: „Деякі назвиська були записані зле й тому ми поробили помилки. Поправимо назвисько.

Делегат 350 відділу: „Чи був читаний наш відділ?" Відповідь: „Так".

Головний радний Е. Ляхович: „Що зробила Комісія з просьбою українських науковців, яку передав проф. М. Чубатий з Ню Йорку?"

Відповідь Комісії: „Передали її до Головного Уряду до полагодження".

Делегат 316 відділу, М. Стрілець: „Чи не можемо помогти лічниці у Львові, якщоб найшлися можливости післати туди гроші?"

Д-р В. Галан: „Ми вже питали представника совєтського уряду про це, але він відповів був нам, що не знає нічого про таку лічницю у Львові. Ми вже навіть робили представникові совєтського уряду пропозицію, що хочемо відкрити Сиротинець у Львові. Одначе вони сказали нам заждати на відповідь. Ждемо до тепер і відповіди ще не маємо. Хотіли виїхати на Україну й питали за дозволом, то відповідь одержали, щоб заждати так довго, поки з України не прийде дозвіл. І на цей дозвіл ждемо до нині... В додатку до того, нам було сказано совєтським представником, що над усім тим, що ми хотілиб вислати звідси, ніхто не має права наглядати, лише їх урядники. Також вони застерігають собі право, що все те буде роздане в Совєтах тим людям, які потребують найбільше помочі, а не тим, кому ми бажалиб вислати. Отже так, а не інакше мається справа з допомогою, яку ми вже давно хотіли вислати на Україну".

Піддержка праці Конгресового й Допомогового Комітетів.

Резолюція, яку предложив п. Д. Галичин, звучить:

„Конвенція У. Н. Союзу стверджує, що хоч український нарід поніс у цій другій світовій війні величезні жертви в майні, крові й житті для знищення нацизму й фашизму та для здобуття повної перемоги нам ними, то однаце ця перемога не принесла йому очікуваної волі й свободи. Бо над його землями панує дальше чужа, комуністична влада зо всіми найгіршими їх чертами тоталітаризму, крайньої реакції, та цілковитої неволі.

„З цеї неволі вирвались у часі війни й перебувають тепер на чужині сотні тисяч найсвідоміших робітництва, селянства, міщанства, серед яких є тисячі найкращих культурних працівників.

„Маючи на увазі їх важке положення, Конвенція взиває весь Союзовий загал дати повну і всецілу піддержку цим громадським Комітетам — Конгресовому й Допомоговому — що створились тут на американській землі саме на те, щоб помагати матеріяльно й морально цим нещасним, обездоленим скитальцям, а зокрема, щоб оборонити право всього українського народу на дійсно вільне та правдиво демократичне й незалежне державне життя.

На внесок делегата 427 відділу, якого піддержав делегат відділу 439, Конвенція приняла цю резолюцію вцілости одноголосно.

За Український Допомоговий Комітет в Америці сказав кілька слів знову д-р В. Галан, а сказав він це:

„Шановні делегатки й делегати. Це є одинока організація визнана урядом Америки серед українців, яка має право не тільки збирати гроші, убрання й харчі тут серед населення, але має вона також право висилати це все зібране до Европи. Маємо ми перміти також і на дозвіл розвинути подібну працю в Італії, Бельгії, Франції та Швайцарії". Вияснив також і про Центральний Комітет в Лондоні. Згадав кількома словами, яку важну працю виконує цей Комітет при помочі канадійських вояків-українців. За їх щиру працю, він просить Ковенцію дати їм признания, що й було зроблено довго-тривалими оплесками.

На цьому було закінчено дискусії над звітом Комісії Просьб і Скарг. На внесок делегата 458 відділу, якого піддержав делегат 464 відділу, вділено вотум довіря Комісії Просьб і Скарг.

Внесення і ухвали для добра Організації.

До слова зголосилися делегати отсих відділів: 20, 293, 45, 300, 219, 5, 128, 332, 247, 94, 336, 130, 230, 163, 427, 446, 429, 132, 194, 465, 102, 126, 325, 397, 338, 11, 94, 348, 345, 370, 155, 316, 59 і 221.

Делегат 20 відділу: „Пане голово й усі шановні делегати! Говорю про наш виборчий закон. Наш Союз уже розвинувся в велику організацію й тому, щоб повести якслід його працю, то ми повинні змінити наш виборчий закон. Я пропоную розділити на 18 виборчих округів. Як це все зробити, я можу перечитати свій проект, якщо всі ви хочете мене вислухати. Я прошу Конвенцію застановитися над цим, бо це є справа серіозна".

Роман Слободян: „Не лише п. Й. Крупка є за те, щоб змінити наш виборчий закон, але багато з нас є за таков чи подібною зміною. Одначе це все не є так легко зробити. Ми вже говорили про цю справу колись на Конвенції, але вона відпала. І цим разом Статутова Комісія думала над цею справою, але прийшла в остаточному до заключення, що треба її знову відложити аж до наступної Конвенції".

На цьому було перервано ранішну сесію нарад в годині 1:30 пополудні та роздано посвідки до підпису на локвітовання одержаної дієти. Це переводив головний касієр Р. Слободян. При тому він сказав таке: „Признаюся, що це не належить до приємности. Вчера я просив усіх вас, щоб ви погодилися на денну дієту в сумі $22.50, але ви не хотіли. Отже памятайте, що для Союзу ви зробили велику страту".

Пополуднева Сесія.

Пополудневу сесію відкрив містоголова п. Іван Іванчук та покликав до слова паню Штогрин, яка в початках зробила зажалення, що жінкам дуже мало вділювано слова. „Хто винен в тому — не знаю, може й самі жінки, що сиділи тихо й не домагалися від голови Конвенції слова. Говорю про жіночу сторінку в Свободі. Маю на думці, що Свобода, зглядно її управа повинна договоритися з жінками такими, які можуть постачати матеріяли до цеї сторінки. Друга моя думка є така, щоби більше чисел Свободи висилати до Західної Европи нашим нещасним скитальцям".

Д-р Л. Мищуга: „Все дуже добре. Ми ніколи не виступали проти того, щоби в Свободі писалося більше про жіночі справи, але одне забувають ті, які забирають слово, що за ті матеріяли треба дорого платити, а в нас грошей нема на це. Колись за $20 ми одержували 4 статті, а тепер за одну вимагають від нас далеко більше. Якщо ми не зуміли навчити наших членів і членок за довгі роки, щоб вони висилали нам матеріяли до поміщення в Свободі безплатно, то тепер мусимо вперше зібрати подостатком фондів, а тоді розглядатися за дописувачами-жінками. Вимоги нам ставлять усі великі, але ніхто із тих, що ставить ці вимоги, не хоче написати бодай одної статті задармо. Якщо ми сьогодні домагалися, щоб наші читачі-члени заплатили річно додатково за Свободу одного доляра, то велика більшість цю думку опрокинула. Коли наші жінки справді хотять щиро й безінтересовно відзеркалювати справи жіночого світу в Свободі, то саме тепер вони мають велику нагоду. З великою радістю приймемо ці матеріяли від них і будемо поміщувати їх на сторінках Свободи. Також хай будуть вони піонірками в тій компанії, яка від тепер буде вестися один раз у році за фондами для поширення Свободи".

Делегат 61 відділу: „Пане голово, прошу голосу в справі формальній. Чуємо, що Свобода потребує фондів. Кожний це стверджує. Моя думка в цій справі є така, що наша молодь не інтересується Свободою. А щоби цьому зарадити, то я пропоную, щоби Свобода виходила три рази тижнево в українській мові, а три в англійській для нашої молоді, яка не читає її видань в українській мові".

Делегат Павловський: „Свобода льокується в закутині, а ми хочемо бизнесу. Роблю внесок, щоби Свободу й канцелярію Головного Уряду У. Н. Союзу перенести до міста Ню Йорку. І це потрібно зробити тепер, коли задумуємо купувати нові машини для неї".

Делегатка 348 відділу піддержує думку, щоби поробити старання для здобуття фондів на жіночу сторінку та видавати її в Свободі.

Делегат 45 відділу: „Ми говорили про злуку подібних Союзових організацій. Тому вважаю за відповідне сказати це, щоби Головний Уряд був дуже обережний в цій справі".

Делегат 276 відділу, М. Фук: „Жінки домагаються сторінки в Свободі. Щоб вона було, то хай поможуть Свободі грішми".

Організатор Білецький: „Роблю внесок, щоби кожний делегат дав на Свободу по $5.00, ще таки тут на Конвенції".

Делегат 128 відділу: „Піддержую внесок п. Білецького". Голова дав цей внесок під голосування й він перепав великою більшістю голосів.

Делегатка 261 відділу: „Якщо ми, жінки, хочемо Свободи, то мусимо щось за неї платити. Знаю, що дотепер є багато таких, які не хотять цього робити. Тому я роблю внесок, щоб жінки платили за Свободу хоч $2.00 річно".

М. Мурашко: „Хай жінки поможуть нам у нашій річній компанії добре своєю працею, то не потрібно буде брати від жінок грошей. На цьому я просив би вас покинути дискусію над цею справою".

Делегат 300 відділу: „Відносно поширення Союзу, то я пропоную Головному Урядові дістати двох молодих організаторів з ЗДПА, а одного з Канади. Дати їм платню і комісове".

Д. Галичин: „Хто з молодих хоче бути організатором Союзу, то ми його дуже радо приймемо. Хай зголоситься до нас до канцелярії, а ми з ним дуже радо зробимо відповідну умову.

Делегат 8 відділу: „Світла Конвенціє, шановна президіє! Хочу сказати дещо про Свободу, яку я все читаю. Всі кажуть, що потрібно нам грошей. І я це кажу, але також кажу, що Свобода пише трохи замало про робітничі справи. Замало пише про страйки, яких тепер так багато в Америці. Мені здається, що про це потрібно більше писати. Говорю це не зо злоби, а доброї волі. Прошу Екзекутиву Головного Уряду, щоби вона по можности поправила цей стан. Робітники хотять довідатися про свої справи зо своєї

газети, а коли в ній не буде цього, то вони будуть читати злу газету й з цього не буде для них користи. Не думайте про мене зле, що я це говорю, бо колиб я бажав нашій газеті зла, то я цього не говорив би вам нині. Я хотів би помогти зробити добре для Свободи".

Д-р Л. Мишуга: Відносно страйків, то я вже відповів на це питання раніше. Свобода пише від самих початків про різні робітничі питання. Але так є, що нині робітничі проблеми такі скомпліковані, що требаб присвятити багато часу на студії цього, що пишуть про це фахові люди. Свобода не хоче дурити робітництво демагогією так, як дурять його комуністичні та їм подібні газети, що мають на усі проблеми одну і ту саму відповідь, що все це вже розвязане в Советах. Про страйки пишемо осторожно тому, бо знаємо теперішний грізний стан, в якому опинилась через те ціла наша країна. Заколот цей хочуть використати комуністи, які ніколи не турбувалися дійсним поліпшенням долі й життевого рівня робітництва. Вони все штурмували робітництво до бунту й ніколи не ставили собі завдання довести до спокою поміж роботодавцями й робітництвом. Комуністи люблять бачити робітничу клясу нещасною, бо лише тоді вони збивають собі з їхнього нещастя політичний капітал. Завдання Свободи є зовсім відмінне. Вона помагала весь час робітництву в минулому й помагає тепер. Вона хоче бачити його вдоволеним і тому ніколи не буде зводити робітництва на манівці. Памятайте, що Свобода була в минулому і є тепер чемпіоном у боротьбі за краще життя всього робітництва, лиш не в розумінні комуністичному, але в розумінні загального людського права".

Делеґат 292 відділу, інж. Дячун: „Панове, вибрали ми Головний Уряд, отже вірмо йому, що він виконає для нашої організації все найкраще. Це є мій проект і внесок на добро організації".

Делеґат 219 відділу, о. Колодницький: „Роблю внесок, щоби ця Конвенція ухвалила виасиґнувати $15,000 на висилку пятьох делеґатів до советської України". Цей внесок піддержує делеґат П. Бартків. Голова Конвенції переводить голосовання. За внеском було два голоси тих, які робили цей внесок.

Після того о. Колодницький знову поставив внесок, щоби „дорогою ласки ця Конвенція ухвалила виасиґнувати $25,000 на советський шпиталь у Львові". Тому, що того внеску не було кому піддержати, то над ним не відбулося голосування.

Д-р В. Ґалан забрав слово й вияснив делеґатам, що внесок о. Колодницького щодо висилки делеґації був провокативного характеру і мав певну та розраховану ціль, бо, продовжав він дальше: „хто як хто, але о. Колодницький добре знає, що ніхто з нас до Советів не був би допущений (хіба що він самий); о. Колодницький також знає, що української лічниці у Львові немає в тому розумінні, як вона була колись; вкінці він знає, що стільки гроша ми не можемо виасигновувати, бо не маємо таких фондів, але чомусь він говорить і пробує навіть з тої наївної балаканини робити внесок. Пощо йому цього, це дуже трудно догадатися".

Делеґат 5 відділу: „Пропоную, щоб на наступну Конвенцію розіслати делеґатам звіти головних урядників і програму наперед".

Делеґат відділів 461-462, п. М. Шарик: „Пане голово, шановні делеґатки й делеґати! Тому, що для всіх нас немає часу й нагоди говорити, то я говорю до вас від канадійських делеґатів, а через них і від трох тисяч членів, які вислали нас на цю XXI Конвенцію У. Н. Союзу.

„Прислухуючись звітам головних урядників і редактора Свободи весь час, запримітили ми, що за минулих 5 років вони зробили велику працю не тільки для добра У. Н. Союзу, але також і для добра всього нашого народу. Тому на цьому місці я складаю їм щиру подяку, на яку вони від усіх нас заслужили.

„Сьогодня була тут мова про наш орган Свободу. Прикро було слухати дискусій тих делеґатів, які не годилися дати поміч Свободі в такій маленькій сумі річно. Та помимо того всього, що тут сьогодня говорилося про поміч Свободі, я вірю, що таку поміч ми їй дамо тоді, коли вона заапелює до нас на своїх сторінках у відповідний час!

„Ми говорили про нашу молодь, говорили про її виховання, говорили про заангажовання її до Союзової праці. Так, про це все ми говорили, але не запитали, хто буде виховувати цю молодь до тої великої й так відвічальної праці? На це питання, пані й панове, я маю відповідь, що ніхто інший, лише Свобода в першу чергу, а ми щойно за нею. Тому, і лише тому, прошу вас усіх дати поміч самим і попрацювати для Свбооди тоді, коли вона проголосить свою кампанію.

„Ця Конвенція була великою не лише своєю скількістю, але також і якістю. Від нині стіймо всі разом і працюймо всі разом для добра У. Н. Союзу і нашого так дуже страдаючого тепер народу. Робімо так, щоб наші діти чули себе гордими нащадками славних і розумних батьків. На закінчення я прошу Світлу Конвенцію, щоб вона дала право подбати про зміну кваліфікацій делеґатів на наступну Конвенцію.

„Побажання канадійських делеґатів є таке, щоби на наступну Конвенцію У. Н. Союзу членство по відділах не вибирало делеґатами таких, що служать Москві. Зробімо так, щоб звироднілим типам ніколи не було місця серед делеґатів на Конвенції того Батька Союзу, який від свого започаткування боровся тяжко проти всіх ворогів нашого народу й був усе готовий помогти тому народові створити Соборну й Вільну Українську Державу!"

Його думки приняли делеґати й делеґатки рясними та довготривалими оплесками.

Делеґат 138 відділу: „Домагаюся, щоби також піднести платню нашим орґанізаторам".

Делеґат 128-309 відділів: „Якщо Головний Уряд приймає і віддалює організаторів, то шановні делеґати повинні також призначити орґанізаторам платню вищу, щонайменше 30%, але під тим застереженням, що вони виконають свої обовязки вдоволяючо".

М. Мурашко: „Ця справа належить виключно до Головного Уряду. Ваші проекти будуть запротоколовані й передані йому. Орґанізаторів ніхто не вибирає і тому не можемо тут говорити про їх платню чи комісове".

Делеґат 332 відділу, П. Венгрин: „Для добра У. Н. Союзу пропоную, щоби в будучности головний секретар висилав до відділів один раз у році такий місячний звіт, в якому булоб сказано, скілько член платить піврічно, а скілько річно. Такого звіту домагаються члени".

Делеґат 221 відділу: „Для добра орґанізації хочу зробити малий додаток до 52 параґрафу в другому речені, поправленому в місяці травні на Конвенції в Ґарісбурґу ,такий: „Згідно з волею того, хто такий дар або запис зробив".

Пані М. Демидчук: „Апелює до членок-делеґаток, щоб вони від тепер більше писали про орґанізаційні справи У. Н. Союзу".

Делеґат 361 відділу: „Для добра організації маю пропозицію, щоби головну канцелярію У. Н. Союзу, а також і друкарню Свободи перенести до міста Ню Йорку. Прошу, щоби ця Ковенція доручила Головній Екзекутиві розглянути справу перенесення й зробила так, як буде вважати за найкраще".

Делеґат 94 відділу: „Ця справа вже була вирішена попередно, згідно з пропозицією Статутової Комісії".

Делеґат 247 відділу відмовився від слова.

Делеґат 336 відділу: „Пропоную, щоби дати більше знання нашій молоді про Союз. А щоб це знання було легче їй приняти, то від тепер прошу посилати всі звіти в англійській мові, а також видати якісь брошурки про Союз. Також прошу видати стінний календар У. Н. Союзу".

Делеґат 130 відділу: „Роблю пропозицію завести, зглядно зорґанізувати при У. Н. Союзі стипендію-сколаршип, яка моглаб дати змогу кільком нашим найздібнішим хлопцям чи дівчатам продовжувати свої студії. Розуміється, що право на цей „сколаршип" малиб мати вперше чергу ті, які викажуться в науці найкращими здібностями, а також, що вони весь час були добрими членами У. Н. Союзу".

На тому закінчилися дискусії на добро орґанізації.

Після дискусій голова Конвенції покликав до звіту голову Виборчої Комісії, д-ра І. Василенка, який вперш у чергу вияснив причину припізнення підраховання бальотів та подав число зіпсутих через необережність делеґатів і почав читати остаточний вислід виборів до Головного Уряду.

Вислід голосовання був такий: На головного предсідника У. Н. Союзу Микола Мурашко одержав 642 голоси, а І. Пеленський 64 голоси. На заступника головного предсідника проф. Г. Герман одержав 336 голосів, а д-р В. Ґалан 329 голосів. На заступницю головного предсідника пані М. Малевич одержала 414 голосів, а пані М. Демидчук 311 голосів. На головного секретаря п. Д. Галичин одержав 731 голоси, а на головного касіера п. Р. Слободян одержав 733 голоси.

Кандидати до Головної Контрольної Комісії одержали таку скількість голосів:Іван Іванчук 501, Дмитро Капітула 448, Володимир Гірняк 515, д-р Амброзій Т. Кібзей 353, Степан Куропась 336, Роман Смук 290, Юліян Павчак 140, Іван Р. Донелик 222, Михайло Кравчук 98, Михайло Фук 63 і Теодор Свистун 119 голосів.

Кандидати на Головних Радних одержали таку скількість голосів: Павло Дуда 508, Ґеновефа Зепко 343, Іван Кокольський 366, Іван Романишин 429, Тарас Шпікула 301, Степан Слободян 290, Олена Штоґрин 235, Петро Кучма 257, Дмитро Шмаґала 265, Микола Олексик 171, Микола Давискиба 263, Анна Прескович 141, Володимир Дідик 261, Стефанія Палівода 157, Іван Пігуляк 165, Онуфрій Запоточний 161, о. Омелян Мицик 122, Антін Маланчук 127, Юлія Конюх 100, Микола Близнак 76, Володимир Цісик 93, Іван Павловський 106, Михайло Кульчицький 178, Марія Періг 112, Марія Полевчак 120, Андрій Смит 139, Михайло Дубас 101, Онуфрій Костюк 64, Григорій Тимчій 69, Анна Ставецька 96, Іван Майка 62, Катерина Лукач 87 та о. Григорій Пипюк 69 голосів.

Усіх бальотів було видруковано 757. З того числа було роздано делеґатам 745. До урни після голосовання звернули 738. Частинно попсутих було 87, які були опреділені так: На головного предсідника 28, на містопредсідника (було двох кандидатів) 12, на містопредсідницю (було дві кандидатки) 11, на головних контрольорів (було 11 кандидатів) 23, на головних радних (було 33 кандидати) 42 бальоти.

Отже найбільше голосів одержали й були вибрані до Головного Уряду Українського Народного Союзу на XXI Конвенції такі члени:

Головна Екзекутива:

1. Микола Мурашко, головний предсідник,
2. Проф. Григорій Герман, заступник гол. предсідника,
3. Марія Малевич, заступниця головного предсідника.
4. Дмитро Галичин, головний секретар,
5. Роман Слободян, головний касір.

Головні Контрольори:

1. Володимир Гірняк, 3. Дмитро Капітула,
2. Іван Іванчук, 4. Д-р Амброзій Т. Кібзей,
5. Інж. Степан Куропась.

Головні Радні:

1. Павло Дуда, 6. Степан Слободян,
2. Адв. Іван Романишин, 7. Микола Давискиба,
3. Іван Кокольський, 8. Володимир Дідик,
4. Ґеновефа Зепко, 9. Дмитро Шмаґала,
5. Тарас Шпікула, 10. Петро Кучма,
11. Олена Штогрин.

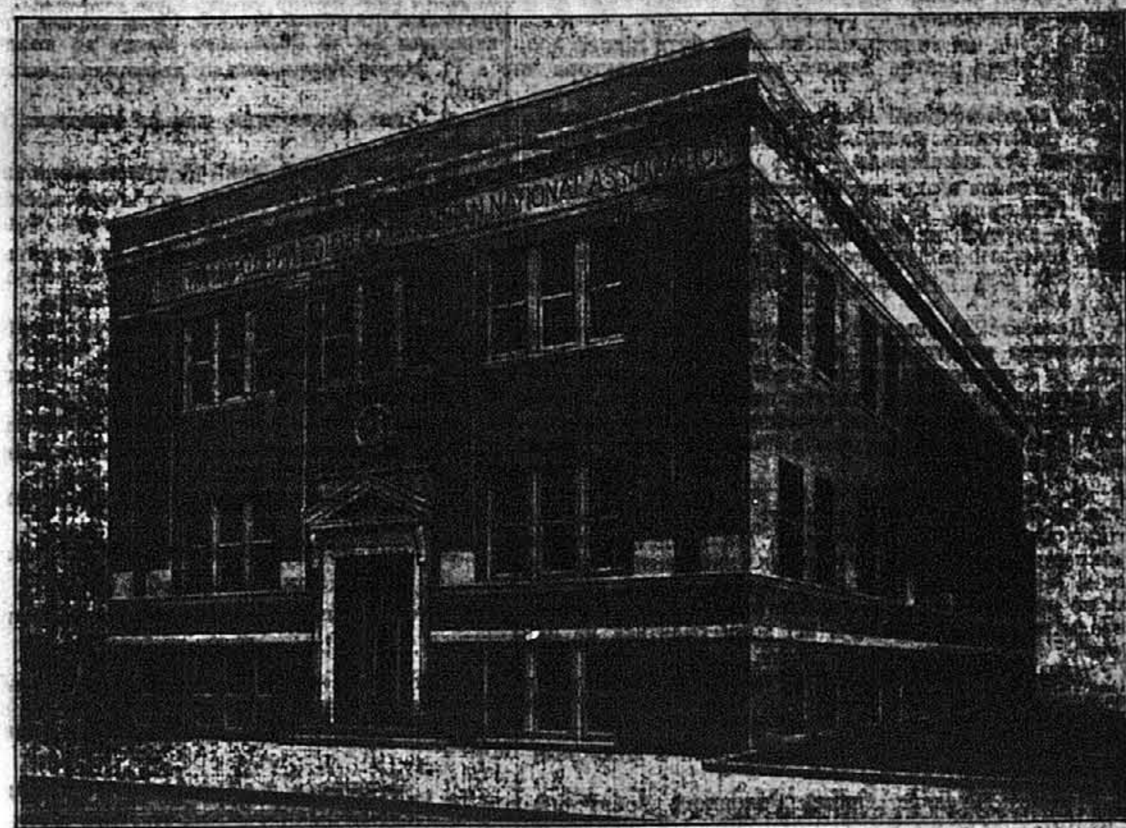
На цьому закінчила Виборча Комісія свою працю, якій від імені Конвенції голова подякував за трудну працю та покликав на підвищення всіх членів вибраного Головного Уряду до присяги, яку їм самий перевів. По присязі забрав слово предсідник Головного Уряду, М. Мурашко, й сказав такі слова: „Пане голово, і ви шановні делеґати й делеґатки! Від імені Головного Уряду, якого я знову став головою, прирікаю вам, що всі обовязки наші виконаємо совісно й чесно на добро Батька Союзу. Ви зробили на цій Конвенції багато ухвал, які потрібно буде нам виконати. Щоб усе це ми виконали, то потрібно буде нам вашої кооперації. Потрібно буде нам усім разом робити від цеї Конвенції так, щоб могли добитися ще кращих успіхів, як мали ми їх у минулому. Я вірю, що з тими урядниками, яких ви вибрали на цій Конвенції, а також і з вами, все виконаємо задовільно для Батька Союзу й нашого народу. Дякую всім за добре переведення Конвенції, а спеціяльно Президії, яка найкраще за всіх виконувала свою працю впродовж цілого тижня. Дякую делеґаткам і делеґатам за добру поведінку й вияви добрих думок підчас конвенційних нарад, які напевно принесуть велику користь для У. Н. Союзу!"

Після цього, на закінчення, і подякував голова Конвенції всім делеґатам та просив вибачення в тих, які могли чимнебудь образитися підчас Конвенції. Побажав щасливої дороги та просив усіх, коли вернуть домів, до праці над поширенням Союзових рядів після цеї Конвенції. Українським гимном, „Ще не вмерла Україна", закінчено Конвенцію в годині 5-тій пополудні, дня 30-го березня, 1946 року.

ЗА ПРЕЗИДІЮ XXI. КОНВЕНЦІЇ У. Н. СОЮЗУ:

Д-р Павло Дубас, голова,

Володимир Гірняк і Марія Демидчук, секретарі.

ГОЛОВНИЙ УРЯД У. Н. СОЮЗУ

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ:

ГОЛОВНИЙ ПРЕДСІДНИК:
МИКОЛА МУРАШКО,
81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

ЗАСТУПНИК ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА:
ГРИГОРІЙ ГЕРМАН,
9 E. Jackson St., Wilkes-Barre, Pa.

ЗАСТУПНИЦЯ ГОЛ. ПРЕДСІДНИКА:
МАРІЯ МАЛЕВИЧ,
230 E. Agnew Ave., Pittsburgh 10, Pa.

ГОЛОВНИЙ СЕКРЕТАР:
ДМИТРО ГАЛИЧИН,
81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

ГОЛОВНИЙ КАСІЄР:
РОМАН СЛОБОДЯН,
81-83 Grand St., Jersey City 3, N. J.

ГОЛОВНА КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

ДМИТРО КАПІТУЛА,
33 S. Hancock St., McAdoo, Pa.
ВОЛОДИМИР ГІРНЯК
1 Craik Ave., Kingsway, Torontt 9, Ont., Canada
Д-р АМВРОСІЙ Т. КІБЗЕЙ,
11903 Jos. Campau Ave., Detroit, Mich.
ІВАН ІВАНЧУК
8930 Manor, Detroit 4, Mich.
СТЕПАН КУРОПАСЬ,
2930 N. Montclaire St., Chicago, Ill.

ГОЛОВНІ РАДНІ:

ПАВЛО ДУДА
Box 777, Woodstock, Ont., Canada
СТЕФАН СЛОБОДЯН,
4323 N. 16th St., Philadelphia, Pa.
ІВАН РОМАНИШИН,
711 Grove St., Irvington, N. J.
ТАРАС ШПІКУЛА,
5466 W. Haddon Ave., Chicago, Ill.
ВОЛОДИМИР ДІДИК,
6711 Rutland Ave., Detroit, Mich.
ҐЕНОВЕФА ЗЕПКО,
1309 Brown St., Akron, O.
МИКОЛА ДАВИСКИБА,
41 Rosewood St., Mattapan, Mass.
ІВАН КОКОЛЬСЬКИЙ
23 Fairlawn Ave., P. O. Box 467 Woonsocket, R. I.
ДМИТРО ШМАҐАЛА,
4037 Riveredge St., Cleveland, Ohio
ОЛЕНА ШТОҐРИН
473 N. Hutchinson St., Phila 44, Pa.
ПЕТРО КУЧМА,
95 East 7th St., New York 3, N. Y.

Головна канцелярія У. Н. Союзу знаходиться у власнім домі під числом 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Почтова адреса У. Н. Союзу: P. O. Box 76. Jersey City 3, N. J.
Telephone: BErgen 4-1016.